

Специални издания
СПЕЦИАЛНО ИЗДАНИЕ /// Creative Bulgaria 2023

Описание МЕНЕДЖъР Ви предлага 4 безплатни статии от

Правдолюб Иванов: Потопени сме в океан от мечти и страхове

Най-големият ни ужас е, че не можем да ги различим Най-големият
ни ужас е, че не можем да ги различим

Елисавета

Линч

Правдолюб Иванов: Потопени сме в океан от страхове

Елисавета Якимова, Мениджър, септември 2023

<https://manager.bg/%D1%81%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B5/specialni-izdania/pravdolub-ivanov-potopeni-sme-v-ocean-ot-mechti-i-strahove>

“

Правдолов Иванов е от най-успешните и утвърдени съвременни български артисти. Роден е в Пловдив. Завърши Националната художествена академия, където днес е преподавател. Той е сред основателите на Института за съвременно изкуство – София (1995 г.).

Още от

Специални издания
/// Енергия за възход
/// Аутсорсинг компании

През 2007 г. заедно с Иван Мудов и Стефан Николаев представят България в кураторския проект на Весела Ножарова „Място, на което не си бил преди“ на 52-рото Венецианско биенале. Участник е в 4-тото истанбулско биенале (1995); Manifesta 3 в Любляна, Словения (2003); 14-ото биенале Сидни, Австралия (2004); 8-тото берлинско биенале (2006); Manifesta 14, Прищина (2022), както и в престижни международни изложби.

Творби на Правдолов Иванов са част от колекциите на Софийската градска художествена галерия; ERSTE Bank, Австрия; European Investment Bank, Люксембург; European Patent Office, Мюнхен; колекциите на Дойче банк и „Дойче Телеком“; музея за съвременно изкуство ARTER, Истанбул; музея за съвременно изкуство „Арсенал“, Бялисто克, Полша; музея за съвременно изкуство и дизайн New Museum, Нюйоркберг; публични частни колекции като Block collection, Берлин; колекцията „Ален Серве“ и колекцията „Богосян“, Брюксел. Произведения на Правдолов Иванов са репродуцирани в издания като Artforum, Frieze, Flash Art, Kunstforum и Artreview, както и в публикациите East Art Map и Show Time – The Most Influential Exhibitions of Contemporary Art.

Правдолов Иванов е представян от галерия Sarieva, Пловдив, галерия „Ле Герн“, Варшава, и галерия „Кринцингер“, Виена.

„Не знам за какво говорите“ – защо озаглавихте така последната си изложба в пловдивската галерия Sarieva, задължителен ли е хуморът, когато мислим и говорим в България за съвременно изкуство?

Идеята за тази изложба се роди от една фотография, която намерих случайно във фотоапарата си преди 4 години. Синът ми, на пет години тогава, явно го е взел без мое знание и е заснел всичко около себе си. На въпросната фотография се вижда част от стаята с телевизора, на който върви неизвестен за мен игрален филм със субтитри. Запечатаната на екрана фраза стана причина и заглавие на изложбата. Абсурдът, иронията и хуморът са неделима част от цялото съвременно изкуство, не само българското. Вероятно животът ни в България е помогнал да развием по-голяма чувствителност към тези похвати, не знам.

Правдолов Иванов: Потопени сме в океан от страхове

Елисавета Якимова, Мениджър, септември 2023

<https://manager.bg/%D1%81%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B5/specialni-izdania/pravdolub-ivanov-potopeni-sme-v-ocean-ot-mechti-i-strahove>

Казано на шега, не съм много концептуално жестикулиращ художник. Няма как да се откаже един художник от света на концептите, а самият отказ би бил такъв концептуален жест. По-скоро се опитвам да създам работи, които да объркат зрителя в опита му да ги „прочете“, а за себе си да избягам от „задължението“ работата да означава нещо написано. Чрез изкуството зрителят разбира собствения си контекст. Той е по-важен от контекста на произведението.

Вашата творба „Демство“ (2014), онзи стар социалистически гуапроектор, с който и аз отраснах, беше изложена отново в галерия „Структура“. Защо според Вас кураторът Грегор Янсен избра именно тази творба в експозицията „Отвъд всяка възможност...“?

Идеята на куратора беше да предложи своя външен поглед на човека от запад към бивша държава от Източния блок, нещо, което го привлича и му е едновременно и непознато, и близко. Всичко това, показано през рефлексията на български художници към миналото и настоящето. Споменатата работа е направена с мисъл за време, персонално и колективно, което и до днес се проектира върху съзнанието ни. Вероятно затова е избрана от куратора.

Казвате, че настоящата Ви изложба е неморална, защото е в проекти и теми от преди 24.02.2022 г., защо?

Защото след тази дата светът се счупи и единственото, което ме вълнува, е развитието на войната в Украйна. Перифразирах Адорно, който казва, че след Аушвиц да се пише поезия е Варварство. След 24.02.2022 г. наблюдавам в Украйна един гигантски геноцид и тази изложба беше опит да избягам в теми и проекти, които ме занимаваха и планирах преди този ужас да започне. Това я прави в някаква степен неморална.

Ще намерите ли средствата и ще имате ли силите да се срещнете на полето на изкуството с войната на нашето време?

Правя серия рисунки, които не съм сигурен дали ще покажа никога. Започнах ги в първите дни на войната по-скоро като терапия.

Правдолов Иванов: Потопени сме в океан от страхове

Елисавета Якимова, Мениджър, септември 2023

<https://manager.bg/%D1%81%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B5/specialni-izdania/pravdolub-ivanov-potopeni-sme-v-ocean-ot-mechti-i-strahove>

Опитваш ли се да се отървеш от манифеста в своя генезис съвременното изкуство днес – до каква степен остава свободна територия и до каква степен се комерциализира?

Ако приемем, че художниците винаги са работили с идеята да се издържат от това, то изкуството винаги е било комерсиално. Дори Ван Гог не спираше да пише на брат си колко страда, че не купуват работите му.

Деформацията не избива от факта, че изкуството се купува и продава, избива от компромисите, които правим. Изкуството винаги е било свободна територия и колекционерите всъщност купуват свободата, която ти си позволяли.

Колеги на запад са ми споделяли за написка, която пазарът им е оказвал, но ние в България сме предпазени от тази беда. Както се казва, това е ползата от вредата. Можем да го издигнем като манифест.

Как от съвременните български автори приковават вниманието ви и защо?

Нямам да изброявам имена, но има цяло едно поколение прекрасни млади автори, много различни от нас, много различни един от друг, много интересни, които следят с истинско удоволствие. Част от тях не живеят в България и въпреки това участват в художествения живот на страната. За личиното ми формиране като художник най-голямо влияние имат Недко Солаков и Лъчезар Бояджиев. Конкретни техни работи буквально са променили представата ми за изкуството и са ми давали увереността, че съвременното изкуство не е някъде там далеч, направено от други хора, а е тук и сега, усещането, че всичко е възможно.

"Пот с часовников механизъм", 2016-2019, изкуствена пот, роботизирана система с часовников механизъм, стара тениска. На всеки кръгъл час тениската се "изпотявя". С любезното съгласие на галерия Sarieva

Защо българските творци стават популярни в България след вторичен „внос“ – когато са вече продавани, награждавани и славени зад граница?

Това не е само български феномен, но го има и тук. Вероятно се мисли, че голям и разбит пазар и големи музеи и институции в по-голяма степен могат да дадат „печат за качество“ от един почти отсъствращ пазар в страна без музеи за съвременно изкуство. Въпреки това моите наблюдения са, че все повече български колекционери, галеристи и любители на изкуството започват да се интересуват от млади автори.

Наскоро беше лансирана идеята съвременното изкуство да бъде изучавано в училище, ще помогне ли това?

По света децата започват да се запознават със съвременно изкуство от първи клас. Хората там учат, живеят и се срещат ежедневно с него. Маршал Маклуън казва, че съвременното изкуство изгражда чувствителността ни към бързо променящия се свят. Според него изкуството не предлага продукти, а способи за едни нови възприятия. Написал е тези неща през 1964 г. Моя работи бяха публикувани преди 20 години в австралийски учебник по изкуствата за началните им училища. Сега се сещам за учебник по литература, направен от проф. Албена Хранова и Лъчезар Бояджиев, в който имаше произведения на съвременни художници. Радвам се, че започва да има разбиране по въпроса, колкото и да сме изостанали в този процес.

Какво мислите днес, четири години по-късно, след като представихте проекта си „Работите не се изпотяват“? Променят ли нещо ChatGDP и системите с изкуствен интелект?

Радвам се, че реализирах тази изложба. Естественият ни интелект днес е попаден в океан от мечти и страхове, а най-големият ни ужас е, че не можем да ги различим.

Правдолов Иванов: Потопени сме в океан от страхове

Елисавета Якимова, Мениджър, септември 2023

<https://manager.bg/%D1%81%D0%BF%D0%B8%D1%81%D0%B0%D0%BD%D0%B8%D0%B5/specialni-izdania/pravdolub-ivanov-potopeni-sme-v-ocean-ot-mechti-i-strahove>

ИДЕИ КНИГИ ФИЛМИ

ГАЛЕРИЯ МУЗИКА СЦЕНА

Вход/Регистрация

Начало > Галерия > В паралелните вселени на Правдолюб Иванов

Галерия

В паралелните вселени на Правдолюб Иванов

Гергана Минкова
14.08.2023

Правдолюб Иванов, Рисунки на ръка (изображението не може да се прочете),
2022-2023, рисунки върху хартия, фотография Мария Джелебова,
предоставена от Sarieva/Gallery

3619

Колумнисти

Калин Янакиев
Всичко от автора

Теодора Димова
Всичко от автора

Деян Енев
Всичко от автора

Виж всички

Нашият избор

Премиера на книгата на Александър Акулов
„Невижданите сълзи. Берлин – Рим – Москва“,
написана на френски език и издадена през
фебруари 1938 г. в Женева. На български

В паралелните вселени на Правдолюб Иванов

Гергана Минкова, Култура, 14.8.2023

<https://kultura.bg/>

Изложбата „Не знам за какво говорите“ на Правдолюб Иванов продължи до края на юли 2023 г. в галерия „Сариеva“ в Пловдив

Правдолюб Иванов е от онези автори, с които срещите никога не са достатъчни, а знаковото му за българското съвременно изкуство творчество винаги се отклоява. Произведенията му съчетават в себе си образност, която има за основа минималистична визуалност. Битовите ситуации и сцени винаги са пречупени и напомнят за теорията за паралелните вселени. Сякаш материята и времето са се прегънали на погрешното място и надникват в друго измерение, почти същото като нашето, но с няколко променени детайла, обръщащи с главата надолу новооткрития свят. Фотография, рисунка или обект, Иванов запечатва „бъгове“ в системата, сенките и изкривените силуети в периферното зрение, които изчезват веднага след като се опитаме да се гледаме в тях. Авторът успява да реконструира образите, които всеки познава, и да изгради ново битие във и около тях.

В творчеството си Правдолюб Иванов представя редица гледни точки. В желанието ни да търсим фабула и смисъл най-просто бихме ги определили като пессимистични и оптимистични, но те имат редица други етически нюанси. Тези гъбе основни контрастни гледни точки кореспондират умело и стъжителстват хармонично в парадоксалния творчески свят на автора. Пессимизът е възможел за вълнение в себе си и парадоксите около нас, за нов вид самоанализа, която подканва публиката да се изправи срещу неубодните истини на съвремието и да постави под въпрос установените норми.

Двойствеността в произведението се крепи на сложен баланс в смислов, предметен и визуален план. Иванов успешно преминава отвъд разглеждането на една художествена перспектива, приканвайки зрителите да не я възприемат директно, но да огледат творбата отпред, отстрани, да почукат по нея, да се запишат как е „слепена“, да помърсят повече информация в интернет, да задвижат механизма, който пребръща учуването във възможност за културно и етическо обогатяване. Спомняме си творбата *Natural Fear*, 2014–2016 г., от изложбата „На грешната страна“ в SARIEV Contemporay през 2016 г. Публиката е подканена да постави слушалки и да надникне под бюрото в галерията, като по този начин се разчува представата за най-първичното „консумиране“ и възприятие на изкуство. Сблъсъкът със запис от фронта, заснет от гледната точка на войник, криещ се от обстрелите на врага, отваря онзи „портал“ към друго измерение, който вече бе споменат. Авторът успява да въвлече не само емоционално, но и физически зрителите в конкретен откъслечен момент, така че да бъдат напълно потопени в контекста на новооткритата реалност.

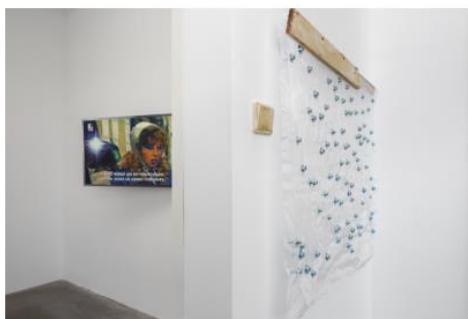
Сенките на скептицизма позволяват на радостта и оптимизма от възможното съществуване на невъзможни за обвързване проекции да засияят по-ярко. Същевременно пессимистичното е изразено с оптимизъм, а той, от своя страна, се манифестира с определена доза черен хумор.

Сложното преплитане на емоциите и възприятията задава началото на вътрешна рефлексия, чрез която се изследват предразсъдъците, нагласите и приемите истини в самите нас и заобикалящия ни свят. Добре познати творби като *Pessimism no more* (2002–2004), *Ornaments of Endurance* (2011), *Trouble is always double* (1997–2015), *Fairy Tale Device Crashed* (2013), *Disciplined Joy* (2021) напомнят на анимационен филм, който отвъд примамливата си куриозна визуалност крие в себе си отрезвяващ *punch line*.

Всички тези размисли върху творчеството на художника, задават въпроса за автора отвъд творбите, изложбите и срещите с публиката, в търсene на чисто човешкото измерение. Правдолюб Иванов е един от българите с най-ясно заявено пристъпие в Twitter, главно концентриращо се в коментари за войната в Украйна. Не е нужно да познаваш Правдолюб добре, за да знаеш колко голямо влияние муokaзва тази политическа ситуация на лично и човешко ниво. Той винаги е бил от авторите с прокрафващ се социален коментар в творбите, на арт сцена, в която „никога не сме били прекалено политически или социално ангажирани“, както коментира Владия Михайлова[1]. Тук трябва да споменем две симлематични за промесите в София от 2013 г. произведения – „Черни балони“ и „Инструменти“ (снимки на художника гори се появяват на страниците на „Файненшъл Таймс“ като запомнящ се образ на активните граждани в България).

Войната в Украйна не активира творчески Иванов, а напротив, постави го в ситуация на липса на вътръхновение и желание за работа, изпитващ съчувствие и неудобство. Той споделя: „Спомням си, някой цитираше Теодор Адорно: „Да се пише поезия след Аушвиц с варварство“. Авторът споделя, че е започнал тълеа серия рисунки, посветени на жестокостта на войната. Тя се превръща в лична терапия, с която Иванов се бори да понесе и преодолее образите на насилието. Единствената рисунка, която създада и представя по повод на войната, е надписът „Само няколко думи на надежда във времето. Отдолу същите думи на надежда в синьо“, което отново напомня, че винаги в работите му, някъде там, се крие надежда. „Моите прости искат пресичат всекидневието и фантазията, но се опитвам да създавам творби, които не принасят към нико едно от тях. Опитвам се да правя изкуство като отчаян опит да обясня света на себе си, като постоянно се занимавам със страхот и надеждите си. След 24 февруари 2022 г. не можех да правя нищо, а съзнанието ми се възнуви от случилото се в Украйна, страна, отдалечена само на 147 км от България. Затова реших да уловя надеждата, но това е единствената рисунка, която съм направил оттогава.“[2]

Най-новата самостоятелна изложба на Правдолюб Иванов продължава мистълта му за „варварството“ на творчеството по време на сложни политически процеси. „Не знам за какво говорите“ беше представена в галерия „Сариеva“ в Пловдив и цейно напълно отговаряше на заглавието си – авторът се абстрагира и алиенира от всякакъв контекст в представените творби. Те са отворени за интерпретации, лишиени от лимитациите на първоначалната авторска идея. Иванов не дава насоки на посетителите, а тази свобода задава въпроси за значението, смисъла и появата им. Клишето „какво е искал да каже авторът“ е отречено, заменено от търсene на това дали той изобщо е искал да каже и предаде нещо извън самата материална творба. Изложбата изследва и отношенията между текст и образ, дума и визуалност – кое поставя началото и кое следва първоизточника. В „Рисунки на ръка (изображението не може да се прочете)“ (2022–2023) са представени схеми за хиромантия, но лишиени от съътвестващите ги пояснения. Отново поставяме под въпрос пригаденото значение, материалното му обвързване и всички предхождащи и следващи го взаимовръзки.

(Ляво) Правдолюб Иванов, Израелен филм, 2023, масло, темпера, масло върху 300 g Arches, стенина стойка на телевизор, 65 x 112 см. (Дясно) Правдолюб Иванов, Непотребни констелации или Когато теорията за свързването на точките се умори, 2022-2023, дърво, изкуствена коприна, метал, пластикаса, 80 x 100 x 7 см, фотография Мария Джелебова, предоставена от Sarieva Gallery

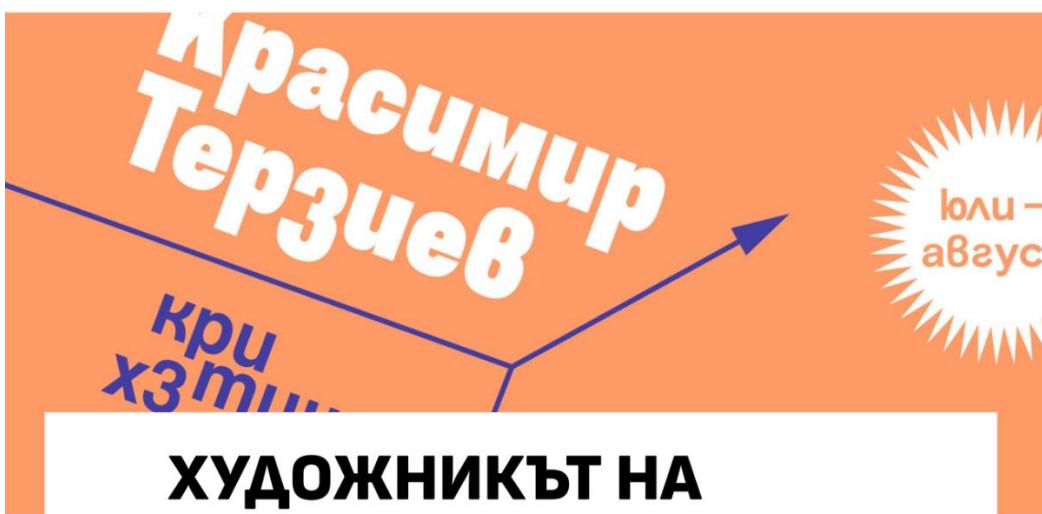
В паралелните вселени на Правдолюб Иванов
Гергана Минкова, Култура, 14.8.2023
<https://kultura.bg/>

И тук откриваме харakterното за автора чувство за улавяне на точния момент, поставянето на „пауза“ на сцена, намираща се някъде между действителността и фантазията. По този начин изложбата разглежда и случайността в изкуството, отвъд творческата идея и предаването на външения. Замисълът зад самата експозиция се заражда от случайна фотография, направена от 4-годишния син на Иванов. Снимайки случайно, той запечатва телевизора, на който тече игрален филм с диалог: „Бих искал да Ви нарисувам. – Не знам за какво говорите“. Творбата поставя на преден план майсторския рисунък на Правдолюб Иванов, за който навярно мнозина често забравят, впечатлени от емблематичните му инсталации.

Уловеният момент, пресъзден с маслени бои и темпера, е закрепен за стената чрез поставка за телевизор, прекрачвайки границите на отминалия момент и настоящето. Галерия „Сариеva“ сякаш се пропуква на няколко места в изложбата и разкрива малки гледки към личното пространство на автора и бита му. В творбата „Непотребни конstellации или Когато теорията за свързването на точките се умори“ (2022–2023) присъства ключът от лампата на ателието на Правдолюб, а „Имах идея, но не тази“ (2022–2023) отпраща не само към намерени и дълго пазени вещи, но и към противчането на мисълта в творческия процес.

„Не знам за какво говорите“ е едновременно лишена от външения, но и много лична експозиция. Публиката се прехвърля от една реалност в друга, изследвайки частното и общото, личното и лишеното от персонални асоциации. Иванов ни оставя с много въпроси за бъдещето на творчеството си. Може би дистанцията, лишаването и отказването от тълкуване са първата стъпка към *Pessimism no more* или края на негативизма, който вечно съпътства фантазните светове. Едно е сигурно – Правдолюб Иванов е от авторите, които винаги ни изненадват и никога не остават същите. Той работи с малко, но показва много. Въпреки аскетизма и простотата на материалите, идеите му разгръщат плътен и жив свят, в който всичко е възможно. Този минимализъм в изразните средства придава определена достъпност и близост на творбата с бита и всичко познато, но същевременно носи в себе си много по-дълбоко контекстуализирано външение.

Творчеството на Правдолюб Иванов поддържа заряда на вечната трансформация и промяна. Тя е интроспективна или външна, закодирана или буквална, но винаги присъства и кипи под повърхността. Макар и да звучи смело, авторът е сред творците, чиито работи са на границата между философията, психологията и изкуството, което им помага да разгърнат универсални теми по изтънчен, но и ярък начин. Всеки път, когато публиката мисли, че го познава, той успява да я изненада с нов свят, нова философия, нови терзания и надежди.

КРАСИМИР ТЕРЗИЕВ

За лимитите на езика и битието на образа отвъд тях е и изложбата на [Правдолюб Иванов](#) в галерия „Сариеva“ в Пловдив. Със забидна простота и искреност, престекстът към изложбата гласи: „Творбите в изложбата се занимават само със себе си, своя материал и размислите на своя автор относно случайността в изкуството и въпросите дали сумите следват образите, или обратното; защо визуалното не може да бъде прочетено, а прочетеното не е образ“. Още един болезнен въпрос, който придобива остра актуалност: в стремежа си да комуницира работата на художника често престекстът изядга автентичността на художествения проект, превръща се в самостоятелен литературен жанр или наниз от клишета. Но това е мое отклонение; преполагам жестът на автора е положен много по-универсално, в трагицията на У. Дж. Т. Мичъл, Белтинг, Рансиер и разкриващото се поле на визуалните изследвания.

Изложбата на Правдолюб Иванов е лабиринт от визуални капани, текстове-образи и метаобрази, в който, за да оцелее, зрителят трябва да отдели необходимо време, да преодолее изкушението на прибързаните изводи и решения. Единственото живописно платно в изложбата е правено по кадър от телевизията и съответно монтирано на стойка за телевизор. Дървен палет в центъра на галерията се оказва изработен от мрамор, а на него е полегнала „пешка“ (елемент, ограничаващ паркирането на тротоара), в която е прораснало и цъфнало (изкуствено) растение. Рисунка визуализира планинска хижка, чийто покрив е заел планински изглед (по презумпция, изграещ ролята на фон). Друга голяма група рисунки методично повтаря научни илюстрации – анатомични, медицински, гадателски; но изображенията, лишени от текстовите пояснения, увисват безпомощно в своя опит за автономност. На входа на галерията ни посреща 10-литрова пластмасова, наполовина пълна бутилка с минерална вода с дъно, стабилно затискащо носа, и гърло, опряло тавана; помежду двете „кожата“ на бутилката се е разплела, трудно удържайки цялото. „Какво става тука?“ би попитал човека от улицата, случайно мернал през витрината създадената неудобна ситуация: „Трябва ли да разполагам с инструментариума на семиотиката на образа, или класическата история на изкуството ще ми свърши работата, или да бъда верен на себе си?“. Според автора няма грешни отговори и „всички интерпретации са верни“ – така че сте оставени на себе си.

Художникът на работа през Юли

Красимир Терзиев, Културен център СУ „Св. Климент Охридски“

<https://culturecenter-su.org/kritika-x-3-july-aug2023-krassimir-terziev/>

Изложба "Не знам за какво говорите" на Правдоляб Иванов

БНТ, Култура!БГ, 5 май 2023

<https://bnt.bg/news/izlozhba-ne-znam-za-kakvo-gоворите-na-pravdolyub-ivanov-v344001-317678news.html>

Made for minds. НА ФОКУС Войната в Украйна България Европа Последни видеа

ПОЛИТИКА

"Най-важният въпрос е дали си за Злото, или срещу него"

Александър Андреев
9.10.2022

Понякога имам чувството, че с този президент и част от партиите Путин може спокойно да поиска политическо убежище у нас, казва художникът Правдолюб Иванов. За него най-важният въпрос е дали си за Злото, или срещу него.

© S. Totev

Най-важният въпрос е дали си за Злото, или срещу него. Александър Андреев
DW, 9 октомври 2022

<https://www.dw.com/bg/pravdolub-ivanov-najvazniat-vpros-e-dali-si-za-zloto-ili-sresu-nego/a-63383186>

Правдолюб Иванов, който е художник и преподавател в НХА, следи много внимателно войната на Русия срещу Украйна и непрекъснато споделя информацията със своите последователи в Туитър. Той е един от много авторитетните гласове в българската версия на тази социална мрежа.

Казвате, че тази война промени всичко, че вече няма политически ляво и дясно. Защо?

П. Иванов: Лявото и дясното не са изчезнали, но дискусията за повече или по-малко държава е нерелевантна пред лицето на това чудовищно зло, което отхвърля абсолютно всички принципи на съществуване на съвременната цивилизация. На този звяр, който диша смърт и декларира: "Защо ни е този свят, ако я няма Русия?". Какво ти ляво и дясно пред унищожението на всичко човешко? Не само тези противоборства отстъпват място пред най-важния въпрос: дали си за Злото*, или срещу него. Защото пропастта между двете е толкова голяма, че гласът на "пацифистите" едва се чува от дъното на бездната. Сещам се за украинка от ЛГБТ-общността, която написа, че се е озовала в окопа рамо до рамо с човек, който преди войната е бил против нейната общност, но сега двамата воюват заедно срещу окупатора. Помня неин тuit: "След войната вероятно отново ще подновим битката си, но сега имаме по-голям враг и всеки пази гърба на другия. Аз съм готова да умра за него, както и той за мен". Тази война ще промени много неща, не само в geopolитиката. Много хора ще станат по-добри. Вярвам, че тези двамата, дано са живи, ще празнуват заедно победата над Злото.

Следите отблизо хода на бойните действия. Какви източници използвате? Как оценявате дискусиите за войната в рускоезичните социални мрежи, които следите?

П. Иванов: От 24-и февруари не правя нищо друго в свободното си време. Опитах се да си представя какво изпитват украинците, изправени срещу това чудовище и решили да не се предават. Казах си: "В Туитър не стрелят срещу теб, поне стой буден, чети, пиши и ретуитвай, блокирай мурзилките и ругай президента, който е сигурен, че Крим е руски". Имам Туитър и Телеграм. Няколко месеца се събуждах с Виталий Ким и заспивах с Арестович и Фейгин по @FeyginMark4. Следвам много хора, военни от фронта, някои с времето изчезнаха, постепенно им забраниха да поставят актуална информация. Напоследък следвам предимно @v_stus, @WarMonitor3, @Tendar, както и такива, които визуализират войната с карти. Не мога да ги изброя, а има и български акаунти, от които научавам много. Потокът в Туитър прилича на огромна информационна дроб сарма, в която е трудно да кажа как се ориентирам. Алгоритъмът на Туитър има грижата за това. Следя и известни украински журналисти, военни кореспонденти, като @IAPonomarenko, @KyivIndependent и други, които проверяват информацията. Естествено, каналите на Труха и NextaTV също. За съжаление, Live Universal Awareness Map изостава, защото искат всичко да е проверено и чак тогава го поставят. Камил Галеев @kamilkazani има изключителни политико-културологични анализи на този сблъсък и неговите корени. Той и Арестович бяха едни от малкото, които няколко дни след началото на войната заявиха публично, че **Украйна** ще спечели.

До

От руските акаунти следя такива, които са против войната от самото ѝ начало. Някои от тях вече емигрираха. Най-известният е Невзоров. Него го следя още от 2014-а. Това е човек, който от анексията на Крим водеше ютюб канала си в Русия на фона на огромен надпис "Слава на Украйна". Тези хора не водят дискусия със Z-населението. Каква дискусия може да има между човешко и античовешко? Срам, гняв и изпепеляващият сарказъм на Невзоров е това, което стои между тези две неравностойни части от руския народ. Интересен е акаунтът на @JuliaDavisNews - родена в Украйна американска журналистка, която се жертва да гледа по цял ден путинска телевизия и да поства и превежда части от безумните разговори в студиата на путинските гъбелси. От нея разбирам колко потресаваща и човеконенавистна е пропагандата на **Русия**. Невероятна е фашизмността на тези медии и хората в тях.

Смятат Ви за важен инфлюенсър в Туитър. Какви са наблюденията Ви за българските социални мрежи и войната?

Най-важният въпрос е дали си за Злото, или срещу него. Александър Андреев

DW, 9 октомври 2022

<https://www.dw.com/bg/pravdolub-ivanov-najvazniat-vpros-e-dali-si-za-zloto-ili-sresu-nego/a-63383186>

П. Иванов: Това за инфлюенсърството не го разбирам. Казах в магазина, че имам много лайкове, но не успях да си купя нищо. Туитър е отдушник, място да получа светкавична информация, да дам воля на гнева и омерзението си, да споделям. Подкрепям доброволци като @svetlozara_, която дарява и пари, и време, за да помага на украинските бежанци. Благодарение на нейната туитър кампания, в която се включих и аз, купихме малък дрон за украинската армия.

А какви са според Вас нагласите на българското общество като цяло към тази война?

П. Иванов: Не знам, избягвам да общувам със Z-хората от това общество. Предпочитам си балона. Понякога имам чувството, че с този президент и част от политическите партии Путин може спокойно да поискам политическо убежище у нас.

Дали тази война нанася лични травми на хората в България? А на Вас самия?

П. Иванов: Дотук развали или замрази няколко дългогодишни приятелства. Те са пренебрежимо малко в сравнение с препотвърдените връзки с хора, с които вярваме в едни и същи ценности. След седем месеца война, екзекуции и масови гробове, думи като "аз съм против войната" и "всичко трябва да се реши с преговори" са ясен белег, че си за Злото, но се опитваш да го прикриеш, защото това, което светът иска, е победа над това Зло. Като цяло всички тревоги, безсъние, страх и гняв се изпаряват от вдъхновението и силата, които човек получава от този велик, невероятен украински народ, който е на път да освободи не само себе си.

**Като човек с ярко изразено визуално мислене събеседникът настоява за тези няколко изписвания със Z – бел. ред.*

Най-важният въпрос е дали си за Злото, или срещу него. Александър Андреев

DW, 9 октомври 2022

<https://www.dw.com/bg/pravdolub-ivanov-najvazniat-vpros-e-dali-si-za-zloto-ili-sresu-nego/a-63383186>

Интервюта, топ

Светът се превръща от реален в преразказан

Ирина Генова

февруари 5, 2021

С Правдолюб Иванов разговаря Ирина Генова, май 2020 – януари 2021

Правдолюб Иванов / Правдо е визуален артист с дългогодишна художествена практика и множество международни изяви (<http://www.pravdo.com/>). Със своите познания и умения за комуникация, той е централен преподавател в Националната художествена академия. През 2015 година защитава докторска дисертация на тема „Сайт-специфик арт: мястото и неговото произведение. Дали да преместиш работа означава да я разрушиш?“. Темата на дисертацията е в художественото поле, в което са и повечето от собствените му реализации: артистични практики в отношение с контексти. Позоваванията и софицизираните препратки в творбите му правят един по-широк свят. У Правдо език и образ са в динамична размяна на реторични фигури. През 2013 година, по време на антиправителствените протести, той заличи границите между арт практика и социална активност, а въздействието на изобретателните му лозунги бе мултилицирано от медиите.

В края на май 2020, след първата вълна на пандемия и карантина, изпратих анкета от три въпроса на художници, които преподават и общуват със студенти. Събирах ([продължавам и в момента](#)) този материал във връзка с мой дългосрочен планов проект за Института за изследване на изкуствата (БАН), посветен на влиянието на интернет върху знанията за изкуство през ХХI век. Правдо беше първият, който отговори.

В последвалите месеци на тревога и несигурност артистичната „екосистема“ търпи значителни загуби (<https://www.youtube.com/watch?v=ka2rAAxc0Io>). Различни институции (музеи, галерии, университети, академии и т.н.) се опитват да компенсират изгубеното посредством интернет. Мрежата се насища с интервюта и изявления (<http://www.sarieva-gallery.com/viewing-room/sarieva-self-isolation>).

Сега, през януари 2021 във връзка с проекта се обръщам отново към визуални артисти – преподаватели, но също и към студенти по визуални изкуства, с все същия въпрос: Как интернет влияе върху художествените познания и практики?

И. Г., май 2020

Без заглавие, 2020, 21 x 29,7 см, молив, темпера, акварел върху хартия. Частна колекция

В непознатия досега опит от двумесечно (само)уединяване под заплахата на вирусна пандемия се оказа, че е възможно да посещаваме (художествени) музеи и галерии виртуално, да удовлетворяваме интересите си с видео продукции в мрежата, да купуваме и продаваме (художествени произведения) и само онлайн, и т.н... Какво печелим и какво губим при виртуалното общуване с изкуство (или за онова, което за краткост наричаме така)?

Ако си позволя едно преувеличение, шокът който преживяхме в условията на карантината е съпоставим с този, преживян в края на XIX век. Шокът от това, че светът се превръща от реален в преразказан от една единствена медия и нейната двуизмерна условност – с тази разлика, че зрителите на първата прожекция на братя Люмиер са избягали панически навън, а на нас ни беше забранено. Това, което печелим във виртуалния свят, е време. Време, което използваме за още малко виртуален свят. Това, което губим, е усещане за реалност или по-скоро за участие в реалността. Когато не участваш в нещо, то не е съвсем реално, дори може би не се и случва наистина. Спомнете си официални интервюта и включвания, завършили с комично показване на говорещия по долни гащи, но с костюм и вратовръзка, или пък полуугола любовница, минаваща непредпазливо на заден план. Всичко това е, защото нямаме усещането, че това в екрана е реално, нито пък, че ние наистина участваме в него. Подозирам, че увеличените покупки по интернет са компенсаторен механизъм за набавяне на доза реалност.

Използвахме нереалния свят на мрежата, за да си върнем парче по парче усещането за реалност: чифт обувки, книга, дреха, козметика, картина, рисунка, дори фотография, но на хартия – „и я опаковайте добре, да не се пречупи нещо или да не се навлажни“. Все неща, които можем да усетим. Сотбис отчита учудващ ръст на първия си търг след карантината, проведен по интернет.

Светът се превръща от реален в преразказан. Ирина Генова
Платформа за изкуства, Институт за изследвания на изкуствата – БАН, 5 февруари 2021
<https://artstudies.bg/platforma/>

Водиш курсове със студенти във висше учебно заведение. Okaza се, че образователните занимания могат да продължат и само с интернет ресурси. Би ли разграничили позитивни и негативни страни, потенциала и загубите при виртуалните практики в познанието за изкуство?

Позитивното е, че позволих на студентите да решат кога да са им лекциите. Избраха събота, три – четири астрономически часа наведнъж и през целия период имах повече студенти, отколкото на редовните лекции в Академията. Включваха се и от други специалности. Негативната страна е, че когато си споделя десктопа и го направя на цял еcran, не си виждам бележките. Трябваше да преработя лекциите и да си разпечатам записките. На мен все пак ми е лесно, защото от две години водя само лекции, и макар да ми липсва възможността да нося и показвам допълнителни материали, не мога да си представя трудността с преподаване на практически предмети. Как се рисува гол модел по интернет? А може би е време да разбера, че обучението през ХХI век трябва да се различава от това през XVIII в.?

Светът се превръща от реален в преразказан. Ирина Генова
Платформа за изкуства, Институт за изследвания на изкуствата – БАН, 5 февруари 2021
<https://artstudies.bg/platforma/>

В световната мрежа / интернет става все по-трудно да проследим заплетените казуси по отношение на интелектуалната собственост на образи, музика, текстове и идеи. Как според теб – като визуален артист – тези затруднения засягат креативните практики?

Това е сложен въпрос, в който се преплитат законодателни реквизити, съществували вероятно още в древен Вавилон, и технология за обмен от XXI век. Да, оказа се, че човечеството изобщо не се трогна от загубата на „aura“ (по В. Бенямин), сполетяла произведенията на изкуството след 1826 г., но пък е много по-чувствително към авторските права на техните репродукции. Оказва се, че интелектуалната собственост е по-устойчива от аурата или дори напълно я замести. Днес „aura“ се явява под формата на воден знак върху дигиталните изображения или в алгоритъма на Youtube, непозволяващ на децата ми да публикуват филмче с музика, за която не са платили. А може би това ще ги стимулира да напишат своя? Преди време имах странна случка. От галерията на *Temple University*, Филаделфия ме поканиха да участвам в изложба с една конкретна моя работа, която случайно бяха видели в интернет.

Произведенето е в колекцията на ЕПО (European Patent Office), Мюнхен, затова изпратих планове и пълни инструкции за реализирането, след което подписахме договор с условие, колекцията да се упомене, а след приключване на изложбата, работата да бъде унищожена. Така се процедира. Работите се унищожават, за да се защитят правата на притежателя. Няколко месеца по-късно получих анонимен mail, който съдържаше линк към портал за разпродажби с кратка бележка: „Вероятно това ще ви заинтригува“. Линкът водеше към обява за моята работа с чистосърден текст от бивш студент, който трябвало да унищожи произведенето, но му станало мъчно и го запазил, живял до дипломирането си с работата ми и сега я подарява за да й даде шанс да продължи битието си в дома на някой друг.

Посочваше кой е авторът и обещаваше подробни инструкции за инсталирането. След първоначалния гняв, след ултимативния имейл до организаторите, след извиненията на ректора и бързо осъществената санкция им писах, че в крайна сметка съм поласкан от цялата случка – в художествен и човешки план.

Отговорите от май 2020 художникът потвърди / не пожела да промени или допълни през януари 2021.

Как днешната повтаряща се ситуация на (само)изолиране и протичане на контактите в интернет влияе върху креативната енергия на един толкова деен артист? Намираш ли начин да преработиш в образи своите фрустрации?

Благодаря ти за определението „деен“, но не мисля, че съм такъв. По-скоро съм мързелив, с големи периоди на нищоправене и преживяне на преживяното. Не знам, трудно ми е да отговоря на въпроса ти, защото нищо, което се повтаря, не влияе добре на креативната енергия. Всъщност никой не знае от какво и как точно се повлиява креативността – от ваза с лалета до бомбардировка над цивилни обекти или брошура с ръководство „Как да си мием ръцете през XXI век?“. Всичко това може да те вдъхнови или да те сломи, а нерядко – и двете едновременно.

Филм за най-добрания художник на света

публикувано на 15.02.21 в 10:25 | Автор: Диана Попова

Кратки видеоуроци, изнесени от майстора на живописта Дъг, сочат пътя на всеки – абсолютно всеки, който иска да стане най-добрания художник на света.

В десет лесни стъпки филмът разкрива механизмите на успеха в съвременното изкуство. Сатирично и забавно, през насмешката и абсурда, роденият във Франция и работещ в Пловдив художник Мич Брезунек представя остро критично функционирането на изкуството в глобален мащаб.

Филмът е част от изложбата му „Как да станеш най-добрания художник на света“ (куратори Правдолюб Иванов и Красимир Терзиев), открита в галерия ИСИ-София до 26 февруари.

За нея разказва Правдолюб Иванов.

▶ 00:00 / 25:42

Диана Попова разговаря с Правдолюб Иванов в „Музей в ефира“

Филм за най-добрания художник на света. Интервю с Диана Попова
Музей в ефира, 15 февруари 2021
<https://bnr.bg/post/101421860>

КУЛТУРА

ИЗБОРЪТ НА "КУЛТУРА"
ПОЛИТИЧЕСКА КУЛТУРА
УРОЦИ ПО БАВНО ЧЕТЕНЕ
НАБЛЮДАТЕЛИ
КУЛТУРЕН КОКТЕЙЛ
АНКЕТАТА НА КУЛТУРА

Универсалният език на рисунката

Оставете ги да рисуват е второ издание на изложба, посветена на рисунката, организирана в пловдивската галерия Sariev Contemporary (3 ноември – 28 декември 2017). В началото, през 2016 г., кураторът **Правдолюб Иванов** е провокиран от на пръв поглед лесната задача да даде на себе си кратък отговор на въпроса какво е рисунка. Това обаче се оказва не толкова лесно, тъй като винаги нещо остава отвъд определенията. И така, в желанието си да попречи на зрителите да имат лесен отговор на същия въпрос, той решава да предизвика сетивата им, като подбере различни проявления на рисунката и по този начин да разшири съществуващите представи.

Рисунката като самостоятелна форма на изкуство в съвременността може да провокира със своите изразни средства и послания. Тя е много директен и непосредствен израз на творческия замисъл на автора. Може да бъде съвсем лаконична, сведена до няколко щриха, както и сложно съчетание от фактури, наслоявания и разработки. Може да варира от чисто декоративна до натоварена със смисъл, послание, разказ...

Търси за...

В целия сайт

Култура - Брой 2 (3191), 19 януари 2018

Български | English

[a+](#) [a](#) [a-](#) [Харесва ми 0](#) [Споделяне](#) [Tweet](#)

You and 42 other friends like this

Второто издание на изложбата с подзаглавие „**Драскай и драсвай**“ представи 14 художници – както познати автори от българската и международната сцена, така и нови имена в началото на кариерата им. Някои от тях участват и в първото издание, като сега е показана различна страна от тяхното творчество.

Желанието на куратора този път е да се фокусира повече върху традиционни техники и фигуративна образност, но тук отново има уловка – зад лесната разпознаваемост стои способността на рисунката да бъде многозначна и по-дълбока от плоскостта на листа, върху който е нарисувана. От друга страна, тя може да бъде и единствено семпъл отражение на миг от реалността. Такава например е наивистичната рисунка на **Мартина Вачева**, която ни посреща на входа на галерията, отпечатана върху нейната витрина. „**Вкарах!**“ представя успешен удар в баскетболен кош. На другия полюс е лаконичната флуистерна рисунка на световноизвестния румънски художник **Дан Пержовски**. За него изображението върху листа не е просто рисунка, а философия и критика на реалността. Защото художникът не (трябва да) е само художник, а да изразява и гражданска позиция.

Младен Милянович от Сърбия организира акция, която обърква и затруднява различаването на жестоката реалност и нейния художествен симулакрум. Той поръчва ареста на своя професор, а органите за борба с тероризма извършват фиктивен арест без негово знание. В изложбата беше представена схема на полицейската операция с хеликоптер, както и рисунки, откопирани с индиго.

В центъра на галерията, като загадъчен обект, стоеше голяма бяла книга с 1100 позлатени страници. На корицата е изписано странното заглавие „Operantium”. Всъщност това е и заглавието на проект на **Камен Стоянов**, с който той поставя „олимпийски рекорд”, като рисува 24 часа без прекъсване. Именно тези рисунки виждаме отпечатани в книгата. Рисунки, с които авторът поставя въпроса за скоростта и количеството на художествената продукция, което е неизбежно свързано и със смисъла и дълбочината на творческия акт.

На стената, между класически представените в рамка рисунки, беше прикрепена ролка обикновено кафяво опаковъчно тиксо, от която нагоре под прав ъгъл вървеше абстрактна линия, завършваща със схематично изображение на улична лампа. Авторът **Игор Ешкиня** от Хърватия сякаш ни кара да търсим верния отговор: дали в случая рисунката е обект или обектът – рисунка.

Измерението на рисунката придобива още по-абстрактен израз във видеото на **Боряна Петкова**. Тя се опитва да открие съществуването на следата от молива и неговия звук между две полета, предизвикана от текст на френския философ Луи Мартин за границата и утопията.

В изложбата можеха да се видят още акварелните рисунки на **Недко Солаков**, показващи как нещата от Природата и природата на нещата могат и да не са това, което виждаме на пръв поглед; тушовата рисунка на **Красимир Терзиев** със седем космонавти, отвеждаща ни на Луната, провокирайки земните ни съмнения; фините линеарни образи-пъзел на **Лъчезар Бояджиев**, в които сякаш винаги нещо се изплъзва на зрителя, и пъзелът на **Майкъл Буше**, получен от разместяване на разпознаваеми образи и игра на съмнения; тактилната инсталация на **Вито Валентинов**, връщаща ни към спомени от архивите на паметта; колажът от страници на стари книги на **Антонис Донев**, върху които с туш и перо авторът е изрисувал на пръв поглед безобидни изображения, разкриващи при внимателно вглеждане скрит и сложен за разчитане пласт; озадачаващата рисунка на **Правдолюб Иванов** „На грешната страна“ – коментар на политико-социалната реалност през личните съмнение и страхове и, не на последно място, цветните моливни рисунки на **Михаил Михайлов** „Прах в прах“, които доказват, че за един художник няма незначителни и непотребни неща.

Както пише Правдолюб Иванов по повод на изложбата „Оставете ги да рисуват II“: *Всички тези толкова различни произведения показват, че каквото и да прави и както и да го прави, рисунката остава един универсален интерфейс, всепроникващ инструмент за комуникация, преевърнал се сякаш в допълнително сетиво за възприемане и осмисляне на света около и вътре в нас.*

Светла Петкова

ДВОЙНИ ОРНАМЕНТИ

ЕДНО ОТ БЪЛГАРСКИТЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ НА ART BRUSSELS

РАБОТАТА НА ПРАВДОЛЮБ ИВАНОВ „Двойни орнаменти“ (2016) беше показвана от неговата галерия – SARIEV Contemporary, на панаира Арт Брюксел тази пролет. Тя е третата от серията му с персийски килими, нарязани във формата на счупен прозорец. Цената ѝ: 25 хил. евро без ДДС.

SARIEV Contemporary участва за втора поредна година в Art Brussels, един от десетте най-престижни панаира в света, със собствен щанд. Освен творбата на Иванов галериите представят и работи на Викенти Комитски, Валко Ченков и Шакир Гъокчебаг.

Правдолюб Иванов не се страхува да каже, че цялата му за серията изва от събитията в Арабския свят през 2011 г., т.нар. Арабска пролет. „Тя вероятно е прелюдия към много по-големи промени в днешния ни свят – казва Иванов. – Въпреки че някои от работите ми имат корели в конкретни политически събития, аз не искам те да се възприемат като политически слоган.“

2016 ForbesLife | 27

Двойни орнаменти. Едно от българските произведения на Art Brussels.
Forbes, юли 2016

КУЛТУРА

ИЗБОРЪТ НА "КУЛТУРА"

ПОЛИТИЧЕСКА КУЛТУРА

НАБЛЮДАТЕЛИ

КУЛТУРЕН КОКТЕЙЛ

ЮБИЛЕИ

[a+](#) [a-](#) [Харесва ми 0](#) [Споделяне](#) [Tweet](#)

Една малка галерия на голямата сцена

- Как попаднахте на панаира за съвременно изкуство в Кьолн и Брюксел?
- Участията на SARIEV Contemporary в двата престижни панаира в Кьолн и Брюксел този април са продължение на отдената ни работа през последните пет години за представяне на творците, с които работим, на международни форуми, и са кулминация в тази дейност. Art Cologne и Art Brussels са изложения, към които се стремят и кандидатстват галерии от цял свят, но избраните са малка част от тях. Критериите за избора на влиятелните им журита са изложбената програма на галерията, листът на представени автори, предложението на творбите и концепцията за конкретното изложение, доверието на международната сцена, популярността и потенциалният интерес.

Търси за...

В целия сайт

Култура - Брой 21 (3123), 10 юни 2016

Български | English

Liked

You and 42 other friends like this

Една малка галерия на голямата сцена. Разговор с Веселина Сариеva.

в. Култура, 10 юни 2016

<http://www.kultura.bg/bg/article/view/24851>

Досега сме участвали на изложения в Ротердам, Рим, Виена, Истанбул, Шанхай и Брюксел, но за първи път бяхме на Art Cologne. Панаирът в Кьолн е създаден през 1967 г., което го прави най-стария панаир за модерно и съвременно изкуство в света, а Sariev беше първата българска галерия там. През 2016 година в него участваха 218 галерии от 24 страни в няколко секции: модерно изкуство, съвременно изкуство, млади галерии и колаборации, като нашата галерия беше в тази секция.

Само седмица след това в края на април прелетяхме към Брюксел, за да подредим и представим „изложбата“ си за второ поредно участие в Art Brussels. Това е по-бутиково изложение от Кьолнското, в него се включиха 141 галерии, разпределени, освен в основната категория, и в секциите „Откритие“, „Преоткритие“ и „Соло“. Sariev беше в секцията „Откритие“. Art Brussels е в членната десетка на най-добрите изложения в Европа и има репутацията на откривател на автори и галерийни позиции.

- Каква беше концепцията за представянето ви на двата форума? Едни и същи автори и произведения ли показахте и на двете места или направихте различна селекция?

- В Кьолн за своя дебют галерията беше направила селекция от исторически и емблематични работи на своите автори Правдолюб Иванов, Стефан Николаев, Недко Солаков и Вальо Ченков. Най-ранната творба беше от 1987 г., а най-скорошната - от 2016 година. Правдолюб Иванов беше представен с разнообразни рисунки (в това число и подгответелни за някои от неговите инсталации, както и голямоформатни) и с неонова работа от серията „Това, което виждаш, не е това, което получаваш“. Вальо Ченков, който от близо 25 години живее и работи в Германия, беше представен с живописни творби.

Пирон на нашето участие на панаира бяха две работи – „Политбюро“ на Недко Солаков и „Аз мразя Америка и Америка ме мрази“ на Стефан Николаев.

С Катрин взехме решение да представим работата на Недко Солаков от 1987 година „Политбюро“, която никога досега не беше излизала от студиото му, нито е била репродуцирана в каталог, дори не беше рамкирана. Тя се състои от 12 рисунки, представящи 12-те члена на въображаемото политбюро (главния политически и изпълнителен орган на комунистическата партия). В горната си част всяка от тях маркира познатите от социалистическо време официални портрети на членовете на политбюро, които помним от манифестациите. В долната си част рисунките разкриват какво правят членовете извън картината – дейности и жестове, които нямат нищо общо с официалния им статус.

За нас беше изключително важно да представим един толкова разпознаваем от широката публика и професионалната среда автор като Недко с твърде различна, „историческа“ творба, която е създал, преди да се развие международната му кариера. „Политбюро“ е интересна като авторска позиция във и извън изкуството, за която, вярвам, тепърва ще се говори – истински благодарни сме, че Недко се съгласи работата му въобще да бъде изложена.

Стефан Николаев пък присъстваше с една от неговите емблематични работи – „Аз мразя Америка и Америка ме мрази“, която за първи път беше показана в Германия. Тя директно влиза в диалог с немския художник Йозеф Бойс, който е тясно свързан и със създаването на панаира в Кьолн. Кураторът Емил Урумов я коментира така: „Аз мразя Америка и Америка ме мрази“ (2009/2013) разклаща минали идоли. Скулптурата на койот реферира към историческия пърформанс на Йозеф Бойс, който по време на своето първо и единствено посещение в САЩ прекарва три дни в компанията на койот. За разлика от пърформанса от 1974 г., работата на Николаев не цели да помири природа и технология или да се върне към първичния, определящ парадигма на свободата, образ на просторните американски поля. Малката, напомняща на Бойс скулптура на койот, носещ плащ и бастун, не е нищо друго, освен неизлечим парадокс: дивото животно на американските индианци е трансформирано в Койота, вечния неудачник от анимациите на Текс Ейвъри, или Вълка от съветската поредица „Ну погоди“.

Нашата галерия, творбата на Стефан Николаев, като и на Недко Солаков, бяха част от официалните ежедневни гайд турове на Art Cologne и бяха представени обстойно пред аудиторията. Самият панаирът тази година беше посетен от 50 000 души, сред които водещи колекционери от цяла Европа и САЩ.

За участието си на Art Brussels тази година галерията се спря на работи от Правдолюб Иванов, Викенти Комитски, Вальо Ченков и Шакир Гъокчебаг. Представянето на галерията беше високо оценено и включено в класацията със 7-те най-добри щанда на панаира според Artsy – най-известната онлайн платформа за съвременно изкуство, използвана от галерии и колекционери по цял свят.

Правдолюб Иванов тук присъстваше с работата си „Двойни орнаменти“ – част от поредицата му с истински персийски килими, които са „счупени или разбити“. Новата работа беше специално направена за случая и беше ключова за участието ни. Още повече, имайки предвид нейното послание, тя беше плашещо актуална за Брюксел и скорошните трагични събития там. Поредицата от работи с персийски килими започва през 2011 година, Правдолюб, както сам казва, е бил повлиян от тогавашните събития в Арабския свят, в които е усещал прелюдия към много по-големите промени в света. Въпреки че някои от работите му имат конкретни политически корени, той не ги мисли като политически слоган. Реалностите, според него, са само спусъкът, а не причината за тези произведения. В по-широк контекст, „Двойни орнаменти“ може да бъде възприета като сблъсък между традицията и „новите десени“ на модерността, бързината, отрицанието.

Младият художник Викенти Комитски (когото галерията представи на Арт Ротердам по-рано тази година) показва свои нови колажи от 2015 година.

Вальо Ченков, който живее в Мюнхен и не е толкова популярен в България, е живописец с изключително разпознаваем стил и тематика, който тепърва предстои да бъде открит у нас. Той беше приет много добре от сцената на куратори и колекционери в Брюксел, а участието му на двете изложения съвпадна с публикуването на брошура за него от изкуствоведа Анегрет Ерхард в Kuenstler. Lexikon der Gegenwartskunst.

Наред с тримата български художници, галерията представи и инсталация на турския художник Шакир Гъокчебаг, който имаше самостоятелна изложба в Sariev в края на 2015 г. по препоръка на немския куратор и галерист Рене Блок.

Общо за работите на щанда ни в Брюксел беше усещането за разпадане и раздробяване и неспирен опит за събиране на парчетата и възстановяване на връзките с историята, системите на изкуството и културната идентичност. В тази линия се включи и Викенти Комитски, който прави колажи с изображения и снимки от стари списания и книги. Всички работи носеха едно специфично чувство за хумор и ирония, типични за съвременното изкуство от България и региона.

- Как изглежда съвременното изкуство през призмата на Къолн и Брюксел? Могат ли да се очертаят някакви общи тенденции?

- Факт е, че арт панаирите днес са едни от най-важните събития в света на изкуството, надмогнали са чисто търговската си роля и дават видимост на актуалната ситуация – какви са тенденциите в изкуството, кои са историческите автори, към които е насочено вниманието отново, кои страни и градове са в момента най-важните арт центрове, кои ще са темите на новите биеналета или големите изложби. Изложениета с отделни свои програми дори често се ангажират с поставянето на социални въпроси. Но това, което не може да се открие еднозначно, е една конкретна линия, обща тенденция. Във всеки случай, живописта определено присъства все повече.

- Как се вместват българските автори в този контекст? Кое ги прави част от един по-общ процес, наречен „съвременно изкуство“, и остават ли с нещо различни?

- На повечето международни изложения сме първата и единствена участваща българска галерия, която представя изцяло българско изкуство, и това е както коз, така и в повечето случаи огромно предизвикателство, имайки предвид колко малко известна е нашата сцена. Аз разчитам на това, че авторите, които представяме, са просто много добри, мислещи и умни творци, създаващи искрени творби. Който търси изкуство, а не сцена, е този, който може да види творбите им.

- Какви бяха отзивите за показаното от вашата галерия? Имаше ли интерес от страна на колекционери и чужди галерии?

- Да, определено се радваме на по-голямо доверие и интерес, но това е път за развитие в перспектива, по който вървим, без да бързаме.

- Кои са галерийте, авторите и произведенията, които лично вие бихте отличили от двата форума?

- Като водещ немски панаир все пак, Art Cologne е място, където можеш да видиш добри творби на емблематичните немски художници, като Георг Базелиц, Герхард Рихтер, Зигмар Полке, Иза Генцкен, но на мен ми доставиха истинско удоволствие и работите на по-малко популярния Тал Р, когото проследих и на Арт Basel Miami. Това завръщане може би означава определен тип интерес на пазара към него. Както всички, и аз отбелязах направената специално за панаира сайт-спесифик работа на Ричард Джаксън при Hauser & Wirth, която определено привлече вниманието ми със свежия коментар към живописта и стенописа. Нека да спомена и снимката от Юрген Телер Kim Kardashian (2015) и караоке инсталацията на Кристиян Янковски при Contemporary Fine Arts.

В Брюксел, всъщност, не ми направи впечатление определен щанд, а музеината като подход изложба с куратор Катерина Грегос, фокусирана върху частната колекция на Ян Хоет, прочутия белгийски куратор и основател на S.M.A.K. музея в Гент, който почина през февруари 2014 година. В изложбата имаше работи на Йозеф Бойс, Марсел Бротерс, Марио Мерц, Кади Ноланд и на Недко Солаков.

- Каква е ситуацията на пазара за съвременно изкуство днес? Как пазарните тенденции влияят на артистите при избора на теми и медия?

- Пазарът е многообразен и има място за всеки. Именно това разнообразие обуславя и свободата, която всеки автор или галерия има пред себе си. Някой може да започне да рисува квадратни картини, само защото Леонардо ди Каприо купува изкуство чрез Инстаграм. Но какво от това? Всеки може да намери свое място – както се казва: за всеки влак си има пътници.

- Забелязахте ли новости в маркетинга, пиара и рекламата на съвременното изкуство?

- Все повече се засилва и разширява функцията на онлайн платформите, като най-актуалната е artsy; ролята на Инстаграм и Твитър нараства за създаването на имидж и за продажбите. Започнаха да се продават произведения на колекционери, които откриват автори чрез хештагове. Традиционните музеи „търсят“ съвременно изкуство, за да си върнат аудиториите.

- Възможен ли е пазар на съвременно изкуство в България?

- Пазар на съвременно изкуство има, но той е много малък в сравнение с пазара на традиционно изкуство или тъй наречените стари майстори. Наред с другите причини – като отсъствието на България от Венецианското биенале или отсъствието на българската тема в големи международни музейни изложби, трябва да си признаям и че липсва група от професионални частни галерии за съвременно изкуство. За продажбата на съвременно изкуство се изиска определено преустройство на една традиционна галерия, на нейния начин на работа, на подхода към авторите, на листа от избрани имена, дори на подхода към колекционера. Не на последно място, това е промяна и в отношенията на самите творци с галерията. Изиска се готовност да се довериш и да поемеш отговорност на много нива.

Може би сте запознати, че през 2011 година нашата галерия плавно започна работа по приобщаване на избрани творци към дейността си, сътрудничество с куратори, организира образователни програми, започна изграждане на нова изложбена политика под концепцията SARIEV Contemporary. В момента ние работим с девет утвърдени и млади български автори: Стефания Батоева, Рада Букова, Войн де Войн, Правдолюб Иванов, Лубри, Викенти Комитски, Стефан Николаев, Недко Солаков и Вальо Ченков. Това е онзи установлен модел на галерия за съвременно изкуство в световен план, за който говоря, но той в България се привижда (и то с основание) като високо рисков. За нас с Катрин обаче това е единственият път на развитие и смятаме, че за тази сцена е важно да има и други галерии като нашата, които правят усилие професионално да представят своя лист с автори. Именно заради това през 2015 г. нашата галерия, съвместно с ръководената от мен фондация „Отворени изкуства“, инициира „Фокус България“ на виенския панаир Vienna Contemporary – първата мащабна презентация на българско съвременно изкуство на международен панаир, която представи 55 автора и имаше за цел да популяризира българското

изкуство, да привлече други български галерии и да запознае международните галерии с много добри творци. „Фокус България“ беше много важна стъпка за нас, но и изобщо за сцената за съвременно изкуство тук. Освен с такъв широк кръг от художници, работихме и с едни от водещите куратори в България – Яра Бубнова, Весела Ножарова, Десислава Димова и Борис Костадинов. Ползите от проекта са дългосрочни и се надяваме тази видимост на българското изкуство на международно ниво да бъде важен стимул както за художниците, така и за местните галерии, които биха могли да разширят и „отворят“ дейността си. Проектът имаше характера на национално представяне, което беше важно, за да покаже на институциите, че има интерес към българското изкуство и то трябва да продължи да бъде представяно – на панаири, биеналета, музейни изложби. За „Фокус България“ бяхме подкрепени от Министерството на културата. Това обаче не трябва да бъде прецедент, а практика.

Май 2016 г.

Веселина Сариева пред *Култура*

КУЛТУРА

Търси за...

В целия сайт

Култура - Брой 25 (3082), 26 юни 2015

Български | English

ИЗБОРЪТ НА "КУЛТУРА"

ПОЛИТИЧЕСКА КУЛТУРА

НАБЛЮДАТЕЛИ

КУЛТУРЕН КОКТЕЙЛ

ЮБИЛЕИ

Харесва ми 0

Споделяне

Tweet

Паметници и памет

Парк-музей на мемориалите

Фондация „Бъдеще за София“ опазва паметници и мемориали, като експонира и обгрижва в специална зона на паметта, която инструментално ще наричаме Парк-музей на мемориалите.

Бъдещата фондация „Бъдеще за София“ създава свободни от символно структуриране столично-градски паркове, градини, зелени площи.

Фондацията следва добрите практики по отношение на инициирането, финансирането и реализирането на паметници, демонстрирани от фондации, като „1300 години България“, „Българска памет“^[1], „Героите на България“ и др. В нашия случай вече съществуващите добри практики ще бъдат прилагани по отношение на преместването и подходящото представяне на паметниците в новия Парк-музей на мемориалите в столицата.

Храним надеждата, че съществува достатъчно представителна **гражданска общност с добро социално положение**, която да събира средства за „Бъдеще за София“. В непредставително проучване, проведено този месец в София, 85% от запитаните подкрепиха идеята на Фондацията. Разчитаме на подкрепата и на българи, живеещи и учащи в чужбина, както и на чуждестранни спонзори.

В логистичен план паметниците ще бъдат премествани и инсталирани в Парка-музей на мемориалите един по един (не е задължително да се следва хронологическият ред на създаването им). **Всеки дарител ще може да посочи за преинсталрирането на кой точно паметник прави дарението си** (например, за:

Паметника на съветската армия от назованата при основаването ѝ Княжеска градина, Паметника на Паисий Хилендарски в градината от източната страна на базиликата „Св. София“, Паметника на Паисий Хилендарски в Борисовата градина, Паметника на Самуил в градината от югозападната страна на базиликата „Св. София“, Паметника „1300 години България“ в градината пред НДК и т. н.

Мястото на Парка-музей на мемориалите предстои да бъде договорено със Столична община след приемането на първите значителни дарения от граждани.

Парк „Мементо“^[2] съществува в Будапеща – там, като първи етап от дългосрочен проект, Паркът на скулптурите събира и представя паметници от времето на комунистическото управление с идеята за съхраняване и преработване на памет от отминалата епоха. **Идеята за нашия Мемориален парк** е различна. Фондация „Бъдеще за София“ си поставя за цел да осигури добре обгрижано общо пространство за мемориали и от епохата на комунизма, и от времето след нея, като се отнася с респект към потребностите на онези гражданска и религиозни общности, които формират и възпроизвеждат една или друга историческа памет. В **Парка на мемориалите тези общности ще имат възможност, според предпочитанията си, да извършват ритуали, да поднасят венци и цветя** и пред Паметника на съветската армия, и пред паметника на Самуил или други паметници на военачалници, политически дейци и държавници от близкото и далечното минало. Така, наред със самите обекти, ще бъдат съхранени и ритуални практики от средите, които ги създават.

Паметниците, като средство на политическата пропаганда в изобретяването на история^[3], навлизат в символната структура на модерния град **във времето на укрепване на националните държави**. В парадигмата след модерността и отвъд мисленето/ представянето на държавите като еднонационални и съвпадащи по идентичност през различните исторически епохи, **практиката за поставяне на мемориали с пропагандни репрезентации на славното национално минало е прекратена**. В Париж, Лондон, Виена и другаде днес не се поставят нови паметници на Карл Велики, Краля Сълнце, Ричард I Лъвското сърце или Карл V. Понятието за история на общностите и местата се променя.

Историографията контекстуализира събитията и тенденциите отвъд променящите се граници на държавите. Постигнали сме разбирането за възможност на повече от един аргументиран исторически разказ, а в личен план – за повече от една реалност (реалността на другия е различна от моята[4]).

Сложността е в постигането на толерантност към различията. Фондация „Бъдеще за София“ ще осигурява средства от дарителство, с които, благодарение на Столична община, подкрепяща всички добре финансиирани добри практики, ще бъде постигната толерантност към потребностите на различни общности в София в рамките на закона. Сред тях са онези, които изпитват необходимост от един или друг вид репрезентации в съответстващ формално-стилов ключ и свързаните с тях сакрализирани ритуали, било с патоса на националния патриотизъм, било на други партийни идеологии, както и тези, които имаме потребност от градски пространства, свободни от политически идеологии и отворени за критически артистични практики.

Време е да отстояваме възгледите си „за“ и „против“ със (само)финансиране/само с финансиране. Пари срещу пари, драги колеги и съмишленици! (А не „думи срещу думи“.) Убедихме се неведнъж, че делиберативните практики в нашия случай са безсилни.

Паметниците за историята ни насочват към **историята на паметниците или на символната топография на София**.

В университетски курс „Визуалният образ“ в темата Образи на пространството (образи на природата и образи на града) разглеждаме със студент(к)ите формирането на модерния град през XIX век в перспективата на визуалното. Както знаем от Валтер Бенямин, Париж се превръща в образец за модерна столица[5].

Новата структура на градския център, планирана от барон Осман по времето на Наполеон III, вплита в мрежата от широки булеварди символни топоси: площици с паметници (площад Конкорд и площад Етоал), обществени сгради – новопостроени и исторически (операта на Гарние и Нотр Дам).

Модерна София се планира и изгражда от последните десетилетия на XIX век насетне. Възлови от самото начало са площадите „Народно събрание“, „Руски паметник“, „Левски“, означени символно от паметници. Обособяват се центровете на града: царският дворец и Народното събрание – като центрове на властта; катедралата „Св. Александър Невски“ и сградата на Светия синод заедно с раннохристиянската базилика „Св. София“ – като християнско-религиозен център; университетът „Св. Климент Охридски“ и Художествената академия – като образователен център; Народният театър с Градската градина и Казиното – като културен център и т. н.

След Втората световна война, по времето на комунистическото управление, върху картата на София е наложена нова символна топография. Срещу царския дворец се изгражда гробницата на Георги Димитров – ръководител на българската комунистическа партия и председател на Комунистическия интернационал, до която е построена стена с предвиден терен за още гробове на видни партийни лидери. Траурно-тържествени ритуали, традиционно развиващи се в култови пространства и гробищни паркове, са поместени в сърцето на столичния град. Изграден е Дом на комунистическата партия, наричан кратко Партиен дом (за да е ясно, че партията е единствена), който „загърбва“ двореца и го доминира с осезаемо физическо надмощие. Следват множество промени, както и устройването на нови символни места в столицата. Представителните площици в градския център са вече заети. Паметникът на съветската армия, с всички предвидени ритуали, е инсталиран в градината, наричана доскоро Княжеска.

Както знаем, по времето на комунизма „суверен“ беше наричан „народът“, а комунистическата партия беше субектът, управляващ от негово име. При комунизма знаково-символните, но също и формално-стиловите конвенции в монументалните репрезентации трябаше да потвърждават общността и да легитимираят единството на властта. Наред с етическата, властта владееше и естетическата санкция.

След падането на Берлинската стена – буквально и символично – обществото в България заяви своята множественост. Както и другаде при демократични правила за управление, представите за смяната на епохи, за относителността на всеки социален порядък придобиха актуалност.

Разрояването на обществото на множество от общности възпрепятства създаването на единна символна структура в съвременните градове. В това отношение София не е изключение.

*Кои са историографите в градската среда, които бележат заварената символна структура на столицата с нови репрезентации на дългосрочна обществена памет? и Какви са правилата и процедурите, по които желаните образи/образите на желания се превръщат в реалност? – това са въпроси, които днес е допустимо и очаквано да си задаваме. Достатъчно ли е група граждани да пожелае появата на един или друг паметник в историческия център на София и да подкрепи волята си със 120 000 лв., за да се превърне желанието й в реалност? Дали желанието за изобретяване на исторически наратив, изпълнен с драматизъм и възвишеност, повишаващи нашата съвременна значимост, е общо? Дали и днес субектът на управление бива да легитимира всяко свое решение, също и на терена на естетическото, като израз на волята на мнозинството („хората го харесват“)? **Какво би било решението на управляващите, ако друга група граждани, може би не толкова многообройна, събере други 120 000 лв. за преместването на паметник извън центъра на съвременния град?***

Паметниците не са фетиши. Дори и осветени от българската православна църква или от друга конфесионална институция, те не придобиват смисъла на иконата в религиозния ритуал. В светската държава те не може да бъдат сакрализирани.

Паметниците не са гаранция за спомнянето.

Паметниците са репрезентации, а не самата памет.

Градините в различни културни парадигми са репрезентация и експресия на непредставима божествена същност. В християнската култура те са метафора на Едем, на Райската градина. **Градските паркове и градини като обществени места за прекарване на лично – свободно време**, възникват в градовете от индустриалната епоха с идеята за поддържане и актуализиране на връзката с природата на модерния човек. Те са мислени като инсцениирани **природни „паузи“** в наситената тъкан на големия град (машинно, комуникационно, идеологически пропагандно и т. н.).

С инсталирането в паркове и градини на паметници, които по своя характер са инструмент на една или друга политическа пропаганда, е осуетена идеята за природните „паузи“ - за местата, които не ни напрягат с различията между политически, социални, естетически и т. н. общности, а ни предоставят възможност за съзерцателно любуване или активно освобождаване от напрежението в големия град. Пространства, в които всеки гражданин може да се чувства добре.

С въображение на настоящето към едно възможно бъдеще си представям градските паркове, градини, зелени площи, освободени от политическа пропаганда.

В един утопичен хоризонт си представям важни топоси на града, в които **критически артистични практики обсъждат самата идея за създаване на мемориал**. Каква обща памет е необходима на различните общности? **По какви правила се сговаряме за ценностите, според които конструираме тази памет?** Сред тях са ценността на човешкия живот, човешкото достойнство, правото на реализация на способностите ни, правото на изразяване и т. н.^[6] Как/дали артистичните намеси в градската среда напомнят за тези ценности?

Новата история/nouvelle histoire[7] от края на 1960-те години насетне се дистанцира от големите наративи. Тя развива историография на терена на изследването на манталитетите, всекидневието, устната история и историята на репрезентациите. **Критическите практики в изкуството** развиват тези идеи в своето поле на въздействие. Опитът със сменящите се съвременни творения на свободния постамент на площад „Трафалгар“ в Лондон е само един от многобройните примери[8].

Тук ще припомня две работи от българския художник **Правдолюб Иванов**: поредицата „Територии“ 1995-2003 г. и „Паметник на незнайната перачка“ – временна инсталация в Люксембург през 2005 г. „Територии“ представя идеята за знамена в образи от пръст и от прозрачна материя, инсценирани различно. Пръстта – земята във физически граници ли отстояват войните, залагащи човешкия живот под бойните знамена? Буквалната територия ли представя понятието за Родина? Без цвят и герб предметът, напомнящ знаме, сякаш оголва пропагандното фетишизиране на символи и знаци. „Паметник на незнайната перачка“ е кула от разноцветни пластмасови легени, представена върху пиедестал на брега на воден басейн. Общата височина е 11 м. Вместо паметник за вечността на прославен военачалник или държавен мъж, пред нас е краткотрайна инсценировка, напомняща за банално женско всекидневие. Има и още немалко критически произведения от съвременни български художници.

И така, мисията на фондация „Бъдеще за София“, подобно на другите споменати фондации, е да осигури добро бъдеще за нашите деца и внучи. Съхранявайки паметта за паметниците при различни обществени устройства и политически управления, както и свързаните с тях ритуални практики в Парк-музей на мемориалите, Фондацията ще гарантира толерантност в многоликото градско общество и свободните от пропагандни „шумове“ градски пространства - паркове и градини. Наред с това, Фондацията ще търси и осигурява чрез спонсорство места за временни реализации на съвременни критически арт практики.

Ирина Генова

От името на Фондация „Бъдеще за София“

[1] Вж. публикуваните напоследък многообразни интервюта на д-р Милен Врабевски, учредител и председател на фондация „Българска памет“, относно добрите практики при финансирането на паметника на Самуил в София (общ проект с обявена стойност около 120 000 лв.)

[2]<http://www.mementopark.hu/>

[3] По тази проблематика има дългогодишен дебат и огромна литература, за която тук само мога далечно да напомня. Сред авторите, превеждани и на български език, са Пол Рикър, Райнхард Козелек, Морис Халбвакс, Марк Блох.

[4] Тук изследователското поле и съществуващата литература също са трудно обозрими. Вж. напр. Карл Роджърс. Начин да бъдеш, главата Нужна ли ни е една реалност? На български език: Изд. Изток – Запад. С. 2015, с. 95-105.

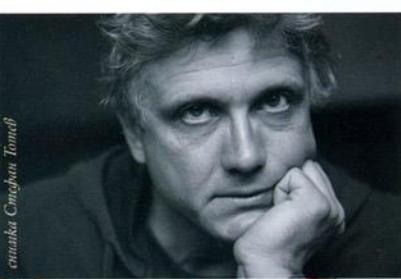
[5] Валтер Бенямин. Париж - столицата на XIX столетие. На български език във: Валтер Бенямин. Озарения. Изд. Критика и хуманизъм. С. 2000, с. 161-175.

[6] Най-старият документ от такъв характер - Международната декларация за правата на човека - е приет от ООН през 1948 г., след катастрофата на Втората световна война на войнствашите национализми и свързаните с тях реваншистки проекти. Декларацията е последвана от дълга поредица подкрепящи и развиващи този акт документи през годините.

[7] Терминът е въведен от Жак Льогоф и Пиер Нора в средите на Анали през 1970-те години.

[8] Неотдавна в предаването „Денят започва с култура“ на БТВ художникът Недко Солаков коментира тази практика.
<http://bnt.bg/part-of-show/za-vizualnite-izkustva-i-obshtestvenite-prostranstva>

Ирина Генова

Правдолоб Иванов е един от най-активните съвременни художници, автор на инсталации, рисунки, фотографии, видео, текстове на аозунги и крилати фрази като „Взели от това изречение колкото можеш да носиш“. Разговаряме за интериора и съвременното изкуство.

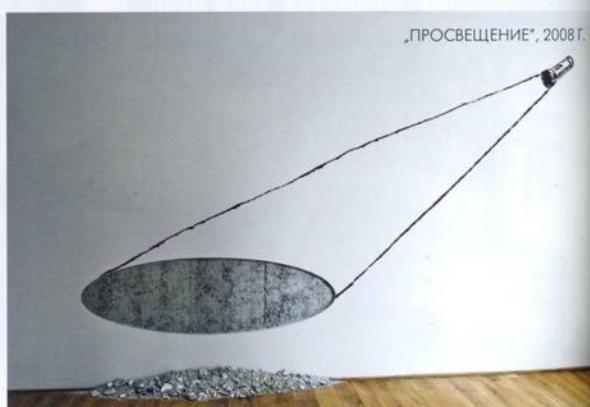
„КАТАСТРОФИРАЛ ЛЕТЯЩ КИЛИМ“, 2013 г.

„ОБИЧАМ НЕАГРЕСИВНАТА ПРОВОКАЦИЯ“

от Цветана Шипкова

На мястото си ли е съвременното изкуство в домашния интериор? Не се ли прави за огромни пространства, за музеи, където отиваш със специална нагласа и отношение?

Съвременното изкуство не е това, за което много хора го мислят – гистанцирано, високомерно и нежелало контакти. Напротив, то атакува зрителя на всяка територия, преследва го и се опитва да осъществи никаква бръзка. По отношение на интериора за мен е стряскащо, когато изкуството е поставено в положение на обслужване. Огромна част от псевдоизкуството се прафи за разкрасяване на дома. Сещам се за една мисъл на Анди Уорхол: „Ужасявам се, че има колекционери, които купуват серията ми с електрическия стол само защото цветът

подхожда на предметата им". В това е въпросът – дали изкуството се слага, за да отива на предметата, или за да предизвика някаква мисъл, емоция, да пробовира самото пространство.

Във вашия дом как присъства изкуството? Жилището едва събира семейството ми, но имам малка колекция работи на колеги, които много ценят – рисунки, фотографии. Странното е, че не съм сложил нито една моя работа. В ателието си имам, но външни не искам да живеят с моите работи, искам да живеят с творби на колеги, на приятели. Някои съм купувал, някои сме разменяли, някои са ми подаръци.

В работите ви често има някакъв вид провокация, интелектуална игра, не се ли опасявате, че това ги прави неразбираеми?

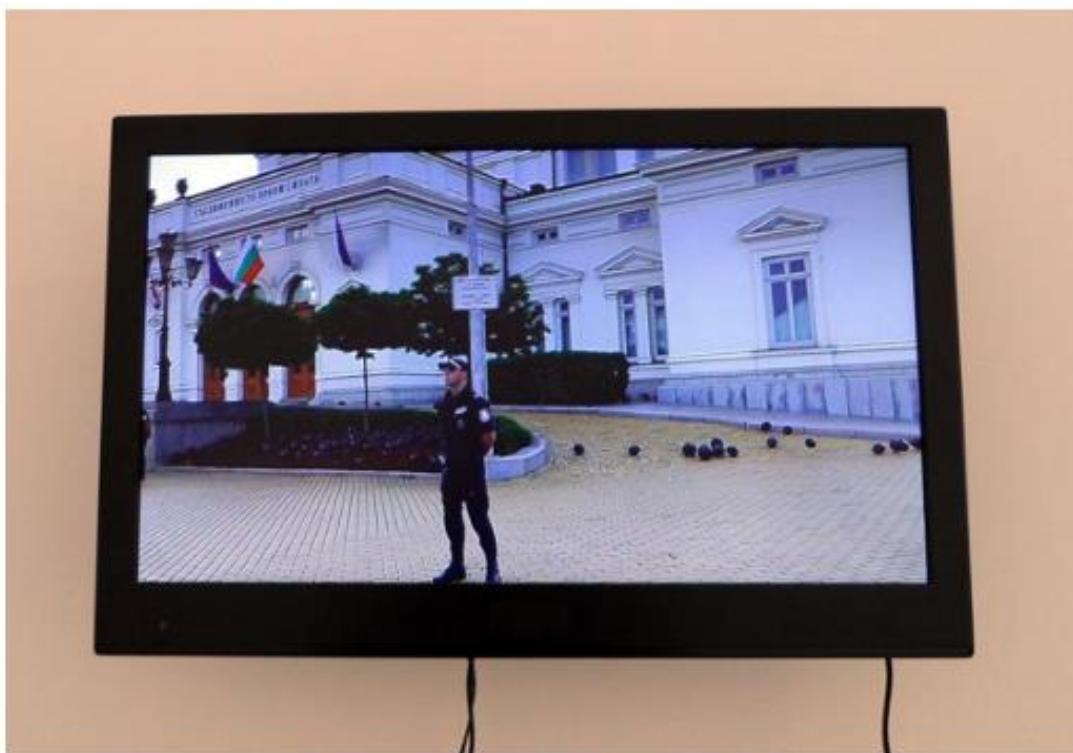
Не мисля. Наистина обичам да работя с неагресивна, по-скоро обръкваша провокация – първоначална леснота, която да примами зрителя и след това да го поставя в ситуация, в която да не е сигурен какво точно вижда и дали трябва да разбира работата така, както му се струва. Обичам да има и чувство за хумор – като работата с катастрофиралото летящо килимче, объркало посоките. Там тръгнах от събитията в арабския свят, от преосмислянето на ценностите. Килимът е много подходящ в това отношение, тъй като носи изгубената традиция, не само като предмет и като начин на изработване, а и като нещо меко и удобно. Аз го интерпретирам в ситуация, чужди на неговата същност, поставям го в необичайна светлина, като счупено стъкло, разбито летящо килимче.

Бяхте един от най-забележимите участници в протестите през миналото лято, посветихте им и николко работи. Важно ли е хората на изкуството да са гражданска и политическа ангажирана? Всеки го решава сам за себе си. Не бях на протестите, за да намеря материал за изкуство. Това би било голяма перверзия. Животът на художника е основният му извор на материал, но това е само първото ниво. Работата трябва да прави бръзки, които излизат от конкретния исторически контекст. Сложността е в това да е едновременно контейнер на времето и да бъде извън него. А цеността на такива работи е в това, че параболата им е много по-голяма от конкретния процес.

Диана Попова

1678 0 31.12.2013 21:3

МИСТИЧНАТА ИСТИНА НА ПРАВДОЛЮБ ИВАНОВ

„Каквото виждаш“ е названието на изложбата му в Галерия „Сариеv“ в Пловдив (го 17 януари 2014). Което сякаш трябва да ни подгответи да не очакваме повече от директно показаното. Но, разбира се, ефектът е обратен.

На 14 юни 2013 вечерта пред Министерския съвет единственият човек с лозунг беше художникът Правдолюб Иванов. Видях го отдалеч – стърчеше над многохилядното множество, покачен на противопаркингов елемент. Изобщо не се учудих, че носи лозунг – буквите, думите и играта с тях са неотменна част от творчеството му в съвременното изкуство. Попитах го само кога е успял да направи лозунга. При положение, че между призива за протест във фейсбук и фактическото ни събиране на площада имаше само три часа. „Възчи, на компютъра, разпечатах го и го слепих“, обясни той. Нямах фотоапарат да го снимам, но други го направиха. И на следващия ден единственият лозунг и неговият носител бяха хит в социалните мрежи.

Правдолюб Иванов продължи да идва на площада всеки ден с нов лозунг, като участваше и до голяма степен вдъхновяваше нагледния изказ на протеста. Наблюдавах как този изказ постоянно се развива, допълваше и променяше: появиха се български знамена, скоро се понесоха и знамена на Европейския съюз, включиха се разноцветни свирки и вувузели, отделни барабанисти започнаха да „ловят“ ритъма си от различни краища на шествието, за да се превърнат по-късно в цял оркестър... Протестът се самоорганизираше и саморъчно направените лозунги, плакати и карикатури бяха част от този процес.

Мистичната истина на Правдолюб Иванов, статия. Автор: Диана Попова
Портал Култура, 31 декември 2013
<https://bit.ly/2qzLVga>

Чрез тях протестиращите „говореха“, коментираха действията на мафиотското управление, критикуваха го, иронизираха го, излагаха аргументите си за основното и до днес искане – ОСТАВКА. В този хор от визуализирани гласове лозунгите на Правдолюб Иванов бяха „в първите редици“ по точност, актуалност и остроумие. Той намери и най-адекватния отговор на обвинението, че протестиращите са платени. Написа: „Не съм платен, мразя ви бесплатно“. Десетки хора подеха и интерпретираха този лозунг по свой начин в следващите седмици и месеци.

В един момент Правдолюб Иванов се яви с нещо абсолютно нечестимо: поредица от знаци и емотикони, чито смисъл се разбираше само чрез графичния израз на чувствата, които те съдържат. Това бе денят, в който художникът бе останал без думи. И тогава си дадох сметка, че лозунгите не са естествено продължение на артистичната му активност, а са израз и на двете едновременно. Просто средата за реализация на изкуството му е различна. В множеството на протестите то намира не само адекватна публика, но и безброй участници и съучастници в общия „проект“.

И когато през ноември художникът откри изложба в Пловдив, в галерия „Сариев“, също свързана до голяма степен с протестите, бях донякъде притеснена. Защото изкуството в изложбената зала предполага отстраненост, ниво на осмисляне и обобщение на процесите отвъд текущата им проява, дори известно „историзиране“, при това за публика, която може и да не е активно въвлечена в тях. Дали художникът ще успее в тази своя артистична позиция, при положение че протестите продължаваха (продължават и сега), а той е все така активен участник в тях...

Мистичната истина на Правдолюб Иванов, статия. Автор: Диана Попова
Портал Култура, 31 декември 2013
<https://bit.ly/2qzLVga>

„Каквото виждаш“ е названието на изложбата. Което сякаш трябва да ни подготви да не очакваме и да не се надяваме на повече от директно показаното. Но, разбира се, ефектът е обратен – в човешката ни природа е да осмисляме видяното, да не се задоволяваме с него, да търсим скритите механизми и процеси зад видимостта. И когато в малката зала се оказваме заобиколени от надписа *What You See Is Not What You Get*, изписан с туш и неон, претворен в колаж и живопис, с удоволствие се впускаме в тълкувания. Рекламата открай време (в случая от 50-те години на XX век) се опитва да ни убеди, че купувайки си дадения продукт, ще получим точно това, което виждаме – с всичките му чудотворни и жизнено необходими качества. Знаем, че не е така, и „те“ знаят, че знаем, но въпреки това продължават да рекламират по все същия начин. Вероятно защото има ефект, тоест (винаги) има достатъчно хора, податливи на такъв тип убеждаване. Но не става дума само за рекламата, разбира се.

Двете части на надписа, разположени една зад друга, „говорят“ за скрита истина: това, което виждаш, не е това, което схващаши / възприемаш. И в крайна сметка не е това, което е. А когато разположението на надписа се явява като преграда, далечно (или не толкова) напомняща огражденията пред парламента, естествено е да се запитаме какво виждаме и какво не виждаме в тях. Има страх – това е ясно. Но какъв е този страх? След повече от шест месеца мирни протести едва ли очакват озверяла тълпа да нападне управляващите и да ги линчува. Това, което понякога се случва, е протестиращите да започнат да дърпат огражденията с цел да ги мащат, а полицията ги арестува заради това. И толкова. Но ето че през есента оградата дори бе подсилена и уплътнена, охранявана от стотици полици сякаш е изключителна ценност. Виждаме я и в изложбата – блести в живопис, в злато и сребро. Помислих си, че тя наистина е скъпоценна за т.нар. управляващи, защото е единственият им останал белег за значимост. В момент, когато са декласирани от обществото, когато всяка тяхна дума или действие неминуемо се явява грешка, а грешките чрез натрупване ги лишават и от шанса в бъдеще да се окажат забележителни злодеи, само оградата сякаш придава смисъл на съществуването им.

А извън оградения им свят обществото бързо се променя. Само видимо обаче. И може би само част от него. Един малък и забавен наглед колаж свързах вече не с управляващите, а по-скоро с промените в нас, протестиращите: натрупани една върху друга плетки от различни огради и ограждения създават многоцветна плътна маса със стърчащи тук-таме краища. Запитах се кога ли естественото желание да оградим личния си свят се е превърнало в непроницаема изолация. Отвъд която другите не те интересуват, безразличен си към тях и се сблъскваш със собственото си безразличие, дори враждебност, когато установиш, че вече не се справяш сам, но никой не го е грижа за това. Мисля си, че протестите постепенно – слой след слой – събарат оградите между нас: започнахме донякъде да се чуваме, различаваме силуетите си даже. Но тъй като сме отвиiali да общуваме, сме станали мнителни и чувствителни и всяка дума или жест може отново да уплътни изолацията. В собствения си свят ние винаги сме правите, разбира се. И когато провидим другия, бързаме преди всичко да му изкажем своята правота. Ако не внимаваме, изказът ни неусетно се превръща в налагане, в настояване, в принуда...

Думите *Mystic Truths*, изписани с тънки черни линии, довършва молив върху бяло пано във витрината отвън – до входа на галерията. Всъщност погледа привлича първо моливът, стърчащ под странен ъгъл във въздуха, сякаш го държи невидима ръка. Препратката в случая е към неоновия надпис на художника Брус Науман от 1967: „Истинският художник помага на света чрез разкриване на мистични истини“ (*The True Artist Helps the World by Revealing Mystic Truths*). Но дори и да не знаете за него, работата на Правдолюб Иванов ви въздейства сама по себе си. Още докато се стремите да разчетете тънкия и блед ръкопис през стъклото на витрината, в което се отразяват дърветата, сградите, минувачите – баналният уличен живот, където всъщност битуват мистичните истини... А вътре в изложбата играта на думи и образи продължава.

На стената хартиен шаблон с изящни изрязани букви изписва „Малкото е повече” (*Less is More*). Тази класическа мисъл, свързана с изкуството и формотворчеството, е грубо зачеркната отгоре с графити надпис „Но никога достатъчно” (*But Never Enough*). Така успокояващият и сякаш извечен стремеж към същина и простота се взривява, но не се отрича. По-скоро се оказва допълнен, а същевременно и с променена посока – от интровертност към екстравертност; губи позицията си на базисна мъдрост, но тък печели актуалност чрез безброй тълкувания в съвременността. В текущите ни обществени вълнения възможни преводи на фразата например са: „Протестът е повече от глухото роптане, но не е достатъчен за промяна”, „Спазването на законите е повече от беззаконието, но не е достатъчно за върховенство на закона”, „Фасадната демокрация е повече от липсата на демокрация, но не е достатъчна за демократична държава”, и т.н. В по-личен план редактираната „крилата фраза” може да изглежда така: „Диалогът е повече от мълчанието, но не е достатъчен за разбирателство”, „Търпимостта е повече от нетърпимостта, но не е достатъчна за толерантността” и т.н.

Увлечени в интерпретации, скоро усещаме, че губим смисъла. Словоплетството обез силва думите, те престават да са изразителни, недостатъчни са, ненужни са, пречат дори. И виждаме онзи лозунг без думи, с който Правдолюб Иванов се яви на протестите, когато думите му бяха свършили. „Инструменти” е заглавието на надписа от знаци и емотикони. Той не се чете, той е за гледане и ударно съпреживяване, за споделяне на неназовимо кълбо от чувства като гняв, ненавист, нетърпимост, отвращение, безсилие, закана... Той е обобщение на словесно неизразимото в протesta, което думите само биха оправили, омаловажили и обезсилили чрез своята конкретност.

Другото безсловесно „протестно“ произведение в изложбата е видеото „Черни балони“ (1'10“). То напомня за онзи летен ден, в който протестиращите хвърляха към Народното събрание вече не цветни балони с надпис ОСТАВКА, а черни балони. (Ако трябва да бъдем точни, денят е 15 юли 2013 г.) И именно това, че балоните бяха чисто черни, ги превръщаше в дълбоко драматичен мирен жест на нетърпимост, на непоносимост, на достигнат предел. Видеото показва мрачната естетика на този момент: виждаме неподвижните полицаи в черни униформи на светлия фон на Народното събрание, а сред тях по жълтите павета бавно се носят черните балони, скучвани на места от прищевките на вята.

Всъщност времето в този запис е забавено. Няколко секунди са разтеглени до минута, за да проследят сцената от дясно наляво, а кадърът прекъсва точно в момента, когато се появяват многоцветните протестиращи от другата страна на огражденията. Може би най-потресаващият резултат от „разтеглянето“ на времето е звукът на протестите, който се чува в слушалките: ритъмът на барабаните се е превърнал в застрашителен нисък тътен, вувузелите се сливат в по-висок драматичен тон, над който свирките вият и проплакват. Усещането е за величествена опера по антична трагедия...

Вероятно това е „мистичната истина“ на протестите – те са кратък израз на извечния човешки стремеж към добро, при който всяко затишие е винаги пред буря.

P.S. Равносметка: 201-ият ден на протестите е 31 декември 2013. Все още няма ОСТАВКА, но вече имаме общество – не само виртуално (във фейсбук), но и съвсем реално (на протестите). Преди повече от половина година писах за необходимостта от заедност. Радвам се, че вече я има!

Правдолюб Иванов обръща постулатите на минимализма

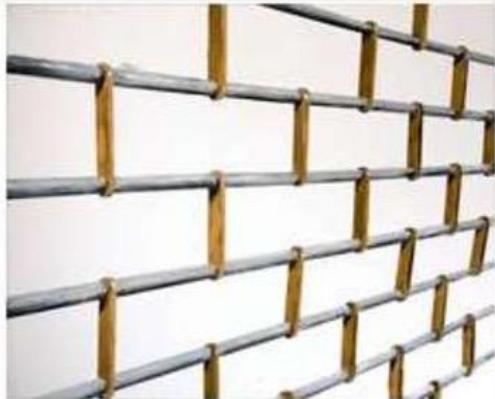
ЛИЛЯНА КАРАДЖОВА

12:07, 05 ноември 2013

1396

0 коментар

Харесва ми 0

Живописната творба на Правдолюб Иванов Silver.

« 02/03 »

"Трансформацията винаги отнема време и енергия" с творби от 1995 до 2013 г.

Инсталацията „Никога достатъчно“ комбинира текст и материал, за да редактира многократно тиражираната мисъл на Мис ван дер Рое „По-малкото е повече“, като я прави едновременно вярна и невярна.

Проектът „Това, което виждаш, не е това, което получаваш“ обединява няколко популярни фрази. Това са търговският слоган от 50-те години на XX век – „Това, което виждаш, е това, което получаваш“, и „Това, което виждаш, е това, което виждаш“ – обяснението, което Франк Стела дава за минималистичните си работи от 60-те.

Правдолюб използва масло, туш, колаж и неон, за да обърне положителния смисъл в отрицателен. Друга творба иронизира работата на Брус Науман „Истинският художник помага на света чрез разкриване на мистични истини“ от 1967 г., като поставя въпроса какво означава мистична истина.

Изложбата може да бъде посетена до 17 януари 2014 г. в галерия „Сариев“.

Художникът редактира Мис ван дер Рое и Франк Стела

Един от най-актуалните ни съвременни артисти - Правдолюб Иванов, прави арт критика на Мис ван дер Рое и Франк Стела в колажи, обекти от неон и живопис,

Пловдивската галерия „Сариев“ представя изложбата „Каквото виждаш“ с негови творби, създадени през 2013 г., концептуално обединени от изследването на постулатите на минимализма.

В рамките на изложбата ще бъде премиерата на каталога на Правдолюб Иванов

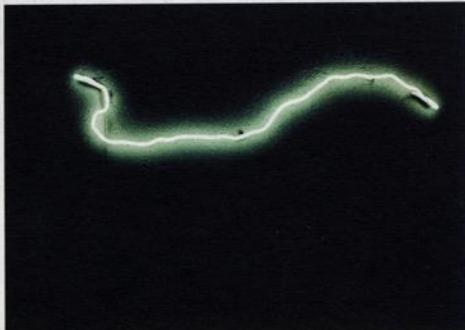
АРТ »

» [Финики подчини](#)

ревю арт – даниела радева

Правдомб Иванов, Граница по памет, 2006

Калин Серапионов, Музект - причина за среца и запознанство, 1997
(кафър от видео)

103

Колекцията. Нови постъпления 2008-2009

Софийска градска художествена галерия

Може би не всички знаят, че Софийска градска художествена галерия, най-посещаваната галерия в София, е музей, който притежава колекция от над 8000 произведения. Натрупването на този винущителен фонд е промъчало постепенно в продължение на около един век, с неравномерна честота и в зависимост от подкрепата на държавата, общината и дарителите – основно художници или техните наследници. Но задължението на всеки музей не се изчерпват само в събиране и опазване, но и в отговорното селектиране. За разлика от други колекции, произведенията постъпват там безвъзратно и завинаги, с предположението, че сто години по-късно те ще възстановят безпристрастно и в пълнота художествената картина на миналото. В случая попълването на колекцията има също задачата да коригира някои бели петна в хронологичния и политическия баланс на историята на изкуството – във фондовете на СГХ през последните две години са постъпили не само съвременни работи, но и живопис, графика и скулптура от различни периоди на 20 век.

Изложбата със заглавие *Колекцията. Нови постъпления 2008-2009* продължава до 21 март. Куратор е Мария Василева. Експозицията включва работи от: Ачезар Бояджиев, Калин Серапионов, Красимир Терзиев, Мариела Гемишева, Сашо Стоицов, Викенти Комитски, Правдомб Иванов, Расим, Иван Мутов, Михаела Владесева, Виолета Танова, Делян Янев, Иван Костолов, Славка Денева, Светлин Русев, Димитър Ариянов, Петър Дочев, Едмонд Демирджиев, Андрей Даниел, Греди Аса, Колю Карамфилов, Динко Стоев, Явора Петрова, Кирил Шиваров, Асен Пейков и др.

sghg.bg

ВЛАКОВА БАРИЕРА В СТАЯТА

ИЗЛОЖБАТА „МИСЛИ В МИСЛИ“ ИЗЛИЗА
ИЗВЪН ГРАНИЦИТЕ НА СКУЧНОТО
ПРЕДСТАВЯНЕ НА ИЗКУСТВО

Ом Светлана Куюмджиева

Ако не беше търдче субективно, щях да нарека тази изложба най-добрата, която съм гледала в ARC Projects досега. Ще се въздържа, защото галерията до момента не е отстъпвала с нищо в избора си. И сега за пореден път всеки, който позъвни на зъбнена на бул. „Витомша“ 90, ще види, че съвременното изкуство може да бъде начетено и умно.

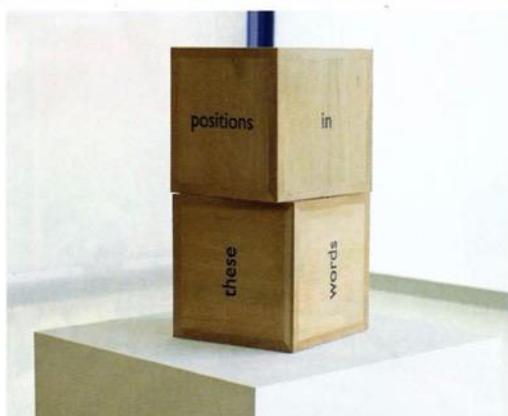
Правдолюб Иванов и Алек Финли се запознават през 1998 година в Дармщат. Оказва се, че и двамата са в списъка с избрани артисти на кураторите Илияна Неговска и Крис Бърн за младата софийска галерия. Така се ражда съществният им проект - уникален диалог с размяна на мисли, идеи, суми и Визия, маниакално избегнена до съвършенство.

Поетичното признание на Алек Финли води изкуството му в полемата на текста. Всяка от работите му е обвързана с сумите и с разнообразното им съществуване. Правдолюб Иванов пък е пристрастен повече към образа и обекта като форма на пълноценно изразяване. Затова от входа на галерията започва преминаването от образ в текст и обратно.

Алек Финли е опекъл хлябове от специални сортове пшеница, които отлежда на ниви около британска Milton Keynes Gallery през миналата година. Играта с сумите е в названията на тези сортове. Единият е геню модифициран - ALIEN, като чужд и непознат. Другият е един от най-древните сортове - YIELD, като да гадаш обилие реколта. Думите, пребърнати в рисунки, се появяват на стената, преливат значението си една в друга. Отделч приличат за забути в белите фон фини иглички. Думите се появяват и като ребус, конструиран като кубче и посветен на Витгенщайн. Те са и в позната игра камък - ножица - хартия, която британският художник изследва по няколко различни начина в проекта.

Правдолюб Иванов е обърнал няколко различни топки буквално с хастара на вънън, за да разобличи игрите в мяхнато несъвършенство. На всеки 4 минути в галерията една бариера, която съвръща някое в стената, побига бавно основата си. И това се случва с цялата ритуална тържественост, която се полага на бариера, пригружена със светлини, звуци и т.н. Кинетичната творба се казва „Няма забранени мисли“ и е единствената на Правдолюб Иванов, която не е правена специално за тази изложба, но пък се показва за пръв път в България. Всяко побигане на бариерата прегицвика спонтанно вълнение. Все едно след това от стената ще изскочи и преминаващ блак... Точно срещу бариерата е окачена част от 100-годишния звезден дневник на Алек Финли с автографите му разработки на знаци за всяка звезда и комета. Подхвърлянето на мисли, на игри с сумите и прегицвикателства за човешката логика е разгрънато в пространството на цялата галерия в общо 13 работи.

Изложбата продължава до 26 юни.

Изкуство на молекулярно ниво

moleculART,
куратор: Борис
Костадинов,

галерия „Райко
Алексиев“,
7 – 20 февруари 2008

Нано-проектът на Борис Костадинов в галерия „Райко Алексиев“ печели симпатии от пръв поглед – малко автори, стъсмен ясна идея и цел, няколко брилянтни работи, съобразени в мащаб една към друга и към тотално минималистичната среда. Може би точно това е предимството да успееш да продуцираш изкуство, специално посветено на определен проект.

Преди месец и половина Борис Костадинов канни артисти с разнообразни изяви и интереси да реагират на темата заnano-експериментите, които се развиват все по-активно в научния свят. Повече от 50 години интересът към микроскопичните частици катализира ново развитие на технологиите. Освен революция на познанието за света обаче, „nano“ е вече и мода. Появиха се nano-цигари, nano-автомобили, nano-радио, nano-тъги за почистване, всевъзможни nano-устройства, изобщо един глобален nano life style. Кураторът се възползва в проекта си от тази мода и провокира артистите да направят за него и nano-изкуство. Всеки от тях филтрира експеримента през собствения си опит и като резултат в изложбата moleculART има серия от визуални интерпретации, които започват просто от „nano“ като „на“ и като „но“, през идеята за цяло, разбито на миниатюрни частици, през nano-звук до по-задълъбченни концепции за nano-азът.

И, разбира се, когато става дума за начин на живот и мода, провокацията винаги работи на много по-широко поле от това, на което се простира изкуството. Затова в проекта са въвлечени не само някои от най-известните ни съвременни артисти, но и графичен дизайнер, саунд дизайнер, фотограф и стилист. Резултатът е уютен и примамлив контраст между работите и оселително бялата галерия, атмосфера като в nano-лаборатория, където изкуството изследва. Резултатите от това изследване са преносно и буквально показани като черно на бяло.

В преддверието на галерията е инсталарирана единствената работа в изложбата, която не контрастира така ярко с галерията. Това е почти невидимата „Лампа“ на Иван Мудов – обикновена улична лампа, която „свети“ с отразената светлина на два малки прожектора около нея като Луната... Подобно на лунно затъмнение е и отражението, което бялата сфера хвърля върху стената до нея – напълно в научния дух и с научната цел.

Център на експозицията е мигащият иконов надпис „na future - no future“ на Стефан Николаев, инсталиран вероятно само в името на контраста върху черна драперия.

Необичайното и свежо попълнение в проекта е Гергана Михова с голямоформатния принт (също в черно и бяло), наречен „Илюзия“. Кръглите, дигитално генериирани форми в него от близка дистанция наистина създават илюзия за движение и за всмукване на пространството. Саунд инсталацията на Сибин Василев също е в тази група на неочекваните и силни работи. Той произвежда деликатен шептящ звук от механичното движение на миниатюрни топчета върху трептяща мембрana от тонколона. Тук не пропускам и фотографията без заглавие на Павел Червенков и Сандра Клинчева (отново черно-бяла), която мултилицира в различни варианти един образ в няколко миниатюрни капки вода, и светещият обект на Александър Юзев, който консервира с леко потресаващ буквализъм един миг, случил се точно в 14.35.

Безспорен фаворит, поне за мен, в изложбата е работата на Правдолюб Иванов „Една мисъл, в друга мисъл, в друга мисъл“, която препредава директно наслагването на мислите в контурите на 3 различни по големина човешки мозъка, наложени един върху друг. Цялата естетика на работата е прецизно изведена в научно-минималистичния стил на проекта и пак черно на бяло.

Единствените цветни акценти в тази изложба са впечатляващият принт на Даниела Костова с автопортрети в няколко почти сюрреалистични ипостаси, поставени в тривиална и делнична ситуация – на дивана пред телевизора; и живописният триптих „Това, което не виждате“ на Михаела Власева. Въпреки че е единствената изцяло ръкотворна работа в изложбата, живописта ѝ по никакъв начин не изневерява на целостта на проекта.

Изкуство на молекулярно ниво. Автор: Светлана Куюмджиева
в. Култура, 15 февруари 2008
<http://www.kultura.bg/bg/article/view/13857>

Мисля, че окончателният резултат все пак е успял да даде верни отговори на въпросите, от които кураторът и артистите започват този проект - „Как технологията ни променя?“, „Какъв е интелектуалният образ на промяната?“, „Как изкуството се влияе от науката?“.

Светлана Куюмджиева

Оценки: Оценката на статия е достъпна само за регистрирани потребители.

 WebCounter

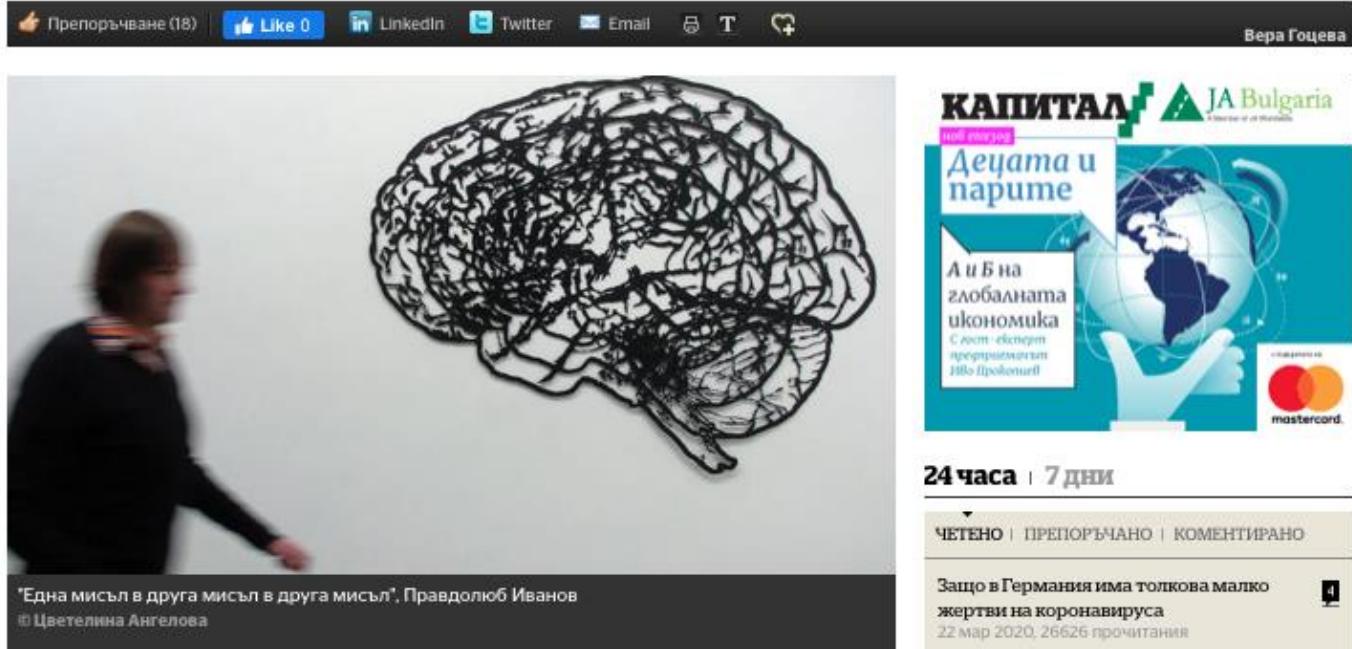
© Вестник Култура

На дневен ред Наука и изкуство

Галерия "Райко Алексиев" представя *moleculART*

6 фев 2008, 17:11, 2396 прочитания

Вера Гоцева

moleculART на куратора Борис Костадинов събира в галерия "Райко Алексиев" нови и специално създадени за изложбата работи на едни от най-изявлените по света и в страната артисти. Всяка от тях създава различна визуална интерпретация на разнопосочните влияния на развитието на съвременната наука. Нанореволюцията от последния половин век започва да определя облика и на XXI в. като не само променя възприятието ни за света, но и масово навлиза в съвременния живот. Науката за свойствата на най-дребните съставни части на материята навлиза все по-дълбоко в законите на реалността и преобразява хода на развитието на технологиите.

24 часа | 7 дни

ЧЕТЕНО | ПРЕПОРЪЧАНО | КОМЕНТИРАНО

Защо в Германия има толкова малко жертви при коронавируса
22 мар 2020, 26626 прочитания

Как една разходка в парка може да ви коства пет години затвор
23 мар 2020, 6006 прочитания

Кои работодатели и как ще получат компенсация от 60% от брутните заплати на служители
23 мар 2020, 5121 прочитания

Уикенд новини: След президентско вето отпадат фиксираните цени на стоки, Италия затваря всички производства и строежи
22 мар 2020, 4877 прочитания

Електроенергията на боската падна до

„Палацо Зорзи“ става български павилион на 52-ото биенале От венецианска загадка към присъствие във Венеция

8 юни 2007, 0:00, 2379 прочитания 4 | КОМЕНТАРИ

Препоръчане (0) Like 0 LinkedIn Twitter Email Т +

Мария Ландова

Абонирайте се (бесплатно) за Седмичен ритейл бюлетин

K

24 часа | 7 дни

ЧЕТЕНО | ПРЕПОРЪЧАНО | КОМЕНТИРАНО

Зашо в Германия има толкова малко жертви на коронавируса 22 март 2020, 26626 прочитания 4

„Палацо Зорзи“ става български павилион на 52-ото биенале

Капитал Light, 8 юни 2007

https://www.capital.bg/light/istorii/2007/06/08/347621_ot_venecianska_zagadka_kum_prisustvie_vuv_venecia/

Ако срещнете едно наше момче да разлетява гъльбите по площад „Сан Марко“, бутайки количка с бутилки, не си и помисляйте, че е амбулантен търговец на вино. Спрете и затаете дъх! Точно в този момент край вас преминава заедно с автора си едно от произведенията, които представят България на 52-ото издание на Венецианското биенале - най-старият (на 110 години) и престижен форум за съвременно изкуство в Европа. Докато другите двама автори Стефан Николаев и Правдолюб Иванов трескаво дооправят нещо по работите си в обрамчения с изящни колони вътрешен двор на „Палацо Зорзи“, Иван Мудов (с количката) вече и буквално „консумира“ произведението си. И не само той! Творбата се казва „Вино за откривания“. И макар биеналето още да не е официално открито за посетители (това ще се случи на 10 юни и ще продължи до ноември), концептуалното вино вече си има активен биенален живот.

„В тази си работа Иван Мудов произвежда за биеналето специална серия българско червено вино. То ще се пие на откриванията на 55 национални павилиона. От две седмици Иван сам разнася из Венеция кашони с вино, накачени върху количка. Павилионите са разпръснати из целия град, в лабиринта от улички и площадчета, в различни сгради. Достигането до тях е често пъти голямо приключение, но от друга страна, виното на Иван Мудов преодолява смислово и физически изолираността на отделните национални участия - споделя Весела Ножарова, куратор на българския проект. То създава интимна, ритуална общност от тържествено откриващи изложбата публика и художници. Освещава този момент, в който изложбата е пред очите на хората, и поема своя самостоятелен път - своя собствен живот. Покрай виното българският павилион е станал много популярен сред другите участници в биеналето - заради личния контакт и целият ритуал на даряването му.“

Мудов е поредният номадстващ български герой на Венецианското биенале. Предишният - Недко Солаков - разнасяше картички с надпис, в който уверяваше посетители, автори и куратори, че България е узряла да участва във форума. Произведението на Мудов някак завършва започнатото, като разнася напълно узряло вино от узряло грозде, набрано, разчепкано, стъпкано и претаквано лично от автора. Концептуалността тук еironия към употребата на виното по време на откривания, когато то често е основна цел на публиката. А в този случай виното брутално се превръща в изкуство, което може да бъде изпито... И изпято!

„Палацо Зорзи“ става български павилион на 52-ото биенале

Капитал Light, 8 юни 2007

https://www.capital.bg/light/istorii/2007/06/08/347621_ot_venecianska_zagadka_kum_prisustvie_vuv_venecija/

Иван Мудов ще участва и със „стационарна“ творба, инсталацията „Фрагменти-2002/05“.

Стефан Николаев пък е инсталлирал своята внушителна и съвсем като истинска триметрова запалка за великани марка „Дюпон“, превръщайки я в монумент, който заклеймява отнемането на свободи в свирепата битка на властите с тютюнопушенето. Отлята от бронз, запалката е лъскав образ на потреблението, на фетиша, който замества божеството. Освен че блести, тя ще гори с истински мощен пламък през цялото биенале - като мемориал на падналите в борбата за отстояването на личните свободи. На 8 юни вечерта, на откриването на българския павилион, запалката ще щракне, за да се превърне в нестандартен вечен огън на биеналето, на което от доста време не сме били.

„Мястото, на което не сме били“ е темата на кураторския проект на Весела Ножарова, вдъхновена от емблематичния за Венеция Марко Поло - откривателят на светове. Биеналето също открива светове - световете на 77 национални павилиона и безчет индивидуални изложби. Ако Мудов „прониква“ като Марко Поло, а Николаев „осветява“ като маяк, то третият от авторското трио, Правдолюб Иванов, ни връща към паметта - тоест правенето на картите, по които да минат и други. „Паметта е мускул“ се казва произведението. Идеята е въплътена в огромна гира с очи, предназначена за фитнес на все по-дементиралата ни памет. А безпаметността ражда бездуховност...

Тазгодишният куратор Робърт Стор от САЩ е задал красиво мото на биеналето: Think with the Senses - Feel with the Mind (Мисли с чувствата, чувствай с мисълта.) И българският екип го следва.

„Палацо Зорзи“ става български павилион на 52-ото биенале

Капитал Light, 8 юни 2007

https://www.capital.bg/light/istorii/2007/06/08/347621_ot_venecianska_zagadka_kum_prisustvie_vuv_venecia/